

SAVUNMA TASLAĞI

Sayın Yargıçlar,

Savunmama emperyalizme ve dünya gericiliğine karşı mücadelede başta Enternasyonal Proletaryanın Şehitleri olmak üzere tüm devrim ve komünizm şehitlerini saygıyla anarak başlamak istiyorum.

İddianamede yazılı olan bazı tahrifatlara dair düşüncelerimi kısaca da olsa özetlemek istiyorum. Bu aynı zamanda bu tahrifatların düzeltilmesi talebini de içeriyor.

İBRAHİM KAYPAKKAYA İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

İddianamede şöyle denilmektedir: "...TKP/ML 1972 Nisan ayında İbrahim Kaypakkaya liderliğinde kurulmuştur. Kaypakkaya bir yıl sonra Türkiye'de bir cezaevinde vefat etmiştir.

Bu argüman 12 Mart 1971 Askeri Faşist Cuntacıların ve onların işkencecilerinin argümanıdır. Önder Kaypakkaya Faşist Türk Devleti'nin militarist güçleriyle girdiği bir çatışmada Dersim'de yaralı olarak yakalanmıştır. Aylarca süren işkenceler sonucunda katledilmiştir. Türkiye'de işkencehaneler ve işkencehanelerde direniş denilince; Önder Kaypakkaya ilk akla gelen devrimci önderlerden biridir. TKP/ML'nin kurucusunun işkencede katledildiği gerçeği yurtsever-ilerici-devrimci ve duyarlı kamuoyu tarafından bilinmektedir. Artık egemen sınıf sözcülerinin ve militarist güçlerinin bir bölümü de resmi olmasa da gayri resmi olarak bu gerçeği kabul ediyor. Yine Türkiye'de kimi aydınlar tarafından da İbrahim Kaypakkaya'nın işkenceci katillere karşı kahramanca direnişini içeren kitaplar yazıldı, makaleler yayınlandı.

Türkiye, Türkiye Kürdistanının devrimci güçleri, ilerici kamuoyu açısından üzerinde tartışmayı gerektirmeyecek kadar gerçek olan bir olguyu, değiştirmeye-çarpıtmaya kalkmak, Federal Yargı'nın işi olmamalıydı. Çünkü bu bir tarihtir. Tarih yaşanandır. Yaşanan gerçektir. Tarihin her döneminde, egemen sınıflar gerçeğe hürmet etme yerine, onu tahrif etmeye soyunmuşlardır. Ama gerçekler inatçıdır, her türlü tahrifatı açığa çıkarır.

Federal Savcılığın bu gerçeği gizlemesi, insanlık suçu olan işkencenin meşrulaştırılması anlamına gelir. İşkenceye karşı mücadelede onu gizleyerek değil, her koşulda deşifre ederek yürütülür. Önder Kaypakkaya'nın işkencede katledilmesini, hapisyanede "vefat etti" şeklinde ifade edilmesi, bugüne kadar faşist Türk Devleti'nin işkencede- ki bunların bir kısmı yargı tarafından onaylanmış durumda- ilerici güçlerin katledilmesi politikasına objektif olarak destek sunmaktır. Burada hiç kimsenin niyetleri üzerinden bir tartışma yürütmüyoruz. Somut olarak yapılan bir tespitin gerçekle uyumlu olmadığı noktasına dikkat çekiyoruz. Kim uygularsa uygulasin, eğer bir gayri insani politikalara insanlık suçu diyorsak, pratik duruşumuzda, söylemimize uygun olmak zorundadır.

Ama objektif olarak görünen o ki; Federal Savcılık işe gerçekleri açığa çıkarmakla değil, tahrif etmekle başlamıştır. Şu açık ki; Askeri Cuntacıların argümanlarıyla gerçeklere ulaşamaz. Tam tersine Cuntacıların Olağanüstü Mahkemelerinin kararlarıyla dayanışma içinde olunur. Bu da doğal olarak, bir sınıf dayanışması olarak tanımlanır. Bu dayanışmanın üzerinde yükseldiği zemin gerçeklerle savaşıma zeminidir. Eğer Federal Savcılığın aksi bir tutumu sözkonusuysa, o zaman bu durum düzeltilerek gerçeğe uygun bir tutum takınılmalıdır. Hiç şüphesiz bu konuda karar verecek

olan sizlersiniz. Doğru karar verirseniz, baştan kaybetmiş olduğunuz bir polemige de girmemiş olursunuz.

Çünkü; TKP/ML'nin kurucusu ve önderi Kaypakkaya işkencehanede **SER VERİP SIR VERMEYEN BİR KOMÜNİST OLARAK TARİHTEKİ YERİNİ ALMIŞTIR**. Hiç bir yargı kararı bu gerçeği değiştiremez. O zifiri karanlıkta yanan bir meşaledir. İşkencede katledilişi de aydınlığı kadar gerçektir.

“AMAÇ” OLARAK “CİNAYET İŞLEME” SAFSATASI

Yine şahsımdan hareketle şöyle denilmektedir: "... amacı ve faaliyetleri cinayet işlemeye (.....) veya kasten adam öldürmeye (.....) yönelik olan yurtdışındaki bir örgüte elebaşı olarak katılmış olmaktan itham edilmektedir."

Şahsıma yönelik yapılan ithamlara dair herhangi bir beyanda bulunmayacağım. Ancak yukarıdaki iddialara ilişkin kısa ve özlü bir açıklama yapma ihtiyacı duyuyorum.

Federal Savcılık TKP/ML'nin amaç ve hedeflerini TKP/ML'nin belgelerine dayanarak ortaya koyma yerine, emperyalist burjuvaların ve işbirlikçilerinin kara propagandalarına dayanarak ortaya kapkara bir tablo çıkarmaktadır. Öncelikle şunu net vurgulamak gerekir ki; hiç bir devrimci ve komünist hareket görev olarak önüne "adam öldürme"yi koymaz. Evet, siyasal iktidar mücadelesinin devrimci şiddeti içerdiği tarihsel tecrübelerle ortadadır. Bunun yaratıcısı devrimciler ve komünistler değildir. Bunun yaratıcısı emperyalist-kapitalist sistemin karşı devrimci şiddetidir. Dizginsiz sömürsüdür. Baskı-sömürü ve zulmün olduğu her yerde direnme hakkı vardır. Bu hak; haklı ve meşrudur. Bunu "terörizm" olarak tanımlamak, yapılan-uygulanan devlet terörünü gizlemeye dönük bir çabadır.

Bizim söylemlerimiz soyut değil, oldukça somuttur. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Yakın tarihimiz olan yirminci ve yirmibirinci yüzyılın ilk çeyreğine bakalım. Milyonlarca insanın ölümüne sebebiyet veren emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu biliyoruz. Tabi ki, suçlu gözler bu gerçekleri göremezler. Ama onlar görmeseler dahi, emperyalist tekellerin çıkarları için milyonlarca insanı yok etmekte tereddüt etmedikleri gerçeğini değiştirmez. Gerçekte cinayet işleyenlerin, devrimciler ve sosyalistler değil, emperyalistler ve suç ortakları olduğunu her vicdanlı insan görecektir. Çünkü gerçek budur. Emperyalistler ve dünya gericiliği tarafından çıkarılan dünya ve bölgesel savaşların gerçek mağdurları ezilen dünya halklarıdır. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşları için mücadele eden devrimcilerdir-sosyalistlerdir.

Tutuklanmamızda ve tutuklanma sonrasında Federal Savcılık olarak bilgi alış-verişi yaptığımız Türk Devleti, cinayet işleyen devlet tanımına daha uygundur. Bugün Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren ve giderek bu eylemlerini Batı Avrupa'ya taşıyan İŞİD denilen katiller sürüsünü organize edenlerden, destek sunan devletlerden biri de Türk Devleti'dir. Yakın tarihimizde Kürt coğrafyasında Amed'de, Suruç'da Ankara'da, İstanbul/Sultanahmet'te Alman turistlere bu karanlık beyinlerin karanlık bedenlerinde patlayan bombalar onlarca insanın, yurtsever-devrimcinin-demokratın yaşamına mal oldu. Peki bu katliamlarda rol alan İŞİD çetesine Kobane saldırılarında kim destek sundu? Tabi ki Faşist Türk Devleti. "Kobane düştü, düşecek" diyen düşünüş tarzı bakımından İŞİD ile özünde bir farkı olmayan Tayyip Erdoğan'ın ta kendisidir. Amaçları cinayet işlemek olan devlet ve örgütünü görmek istiyor musunuz? İşte size katil devlet ve cinayet şebekesi örgüt. Kanıt mı görmek istiyorsunuz? İşte toprağın altında yatan binlerce, on binlerce masum insan. Ama Almanya'da sizler bu tabloyu görmek yerine, bunlara karşı mücadele eden yurtseverleri-devrimcileri-sosyalistleri tutukluyorsunuz. Kısacası İŞİD'e karşı savaşanları da tutukluyorsunuz. Onların haklı ve meşru olan mücadelelerini "cinayet işleyen" karşı devrimci çetelerin derecesine

düşürmeye çalışıyorsunuz. Bunda başarılı olunamayacağı açıktır. Bunun için tarihi tecrübelerle bakmanız yeterlidir.

Yine iddianamede TKP/ML'nin yıllardır Batı Avrupa'da ve özellikle Almanya'da faaliyet yürüttüğünü iddia ediyorsunuz. TKP/ML'nin, Federal Savcının tarif ettiği "örgütün amacı"na uyan bir pratiği var mı? Ya da soruyu şöyle sormak istiyoruz? TKP/ML'ye dair yaptığınız değerlendirmenin Batı Avrupa'daki karşılığı ne? Ortaya bu temelde hangi kanıt sunabilirsiniz? Tabii ki hiç bir şey. Çünkü elinizde sunacağınız kanıt yoktur. Soyut iddialarla, somut sonuçlara ulaşamazsınız. Ancak sınıfsal reflekslerinizden hareketle haksız yere bizi tutuklayabilirsiniz. Yaptığımızda bu. Bizleri tutuklamanız, hatta "mahkum etmeniz" haklı olduğunuzu göstermez. Bilakis haksızlığınızı daha da derinleştirir. Şu açık ki; haksız savaşlara, dizginsiz sömürüye karşı çıkan, Demokratik Hak ve Özgürlüklerin uğruna mücadele eden, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunan hiçbir devrimci veya komünist partisinin esas amacı "cinayet işlemek" olamaz.

"YABANCI TERÖRİST ÖRGÜT" İDDİASI

Alman Emperyalist Burjuvazisinin bugün bizi yargılamış olduğu ceza maddeleri, öteden beri muhalif olan herkese karşı kullanılmış olduğu ceza maddeleri üzerinde yükseliyor ve ona dayanıyor. Hitler faşizminden söz etmeye gerek yok. Lanetli bir süreçtir. Koşullara uygun olarak 129. Ceza Maddesine yeni bendlerin eklenmesi yasanın özünü değiştirmiyor. Özünde bu yönlü tüm yasalar anti-demokratiktir. Nitekim 2. Dünya Savaşı'ndan sonra devrimcilere-sosyalistlere karşı mücadelede bu maddelere dayanılarak yürütülmüştür. Devlete dokunulamaz, Devlet sorgulanamaz. Bu madde, otoriter-muhafazakar Alman Devletini sorgulayan, otoriterliğine itiraz eden, demokratik hak ve özgürlüklerin sınırlarını genişletme mücadelesi yürüten sosyalist ve demokratik güçlere karşı yasal zemini oluşturan bir saldırı aracıdır.

Özet olarak; 129 ve 129 a maddeleri bu anti-demokratik zihniyetin ürünüdür. Fakat 129 b maddesiyle devlet terörünün sınırları daha da genişletilmiştir.

Bu durumu şöyle ifade etmek daha doğru olacaktır: Emperyalist burjuvaların öteden beri uluslararası planda icra ettikleri karşı devrimci politikalar bu maddeyle yasal bir zemine oturtulmuştur. Şöyle ki; bu maddeyle Almanya'da herhangi bir faaliyetin olmasa da "yurtdışında bulunan bir terör örgütüne üye olmak" iddiasıyla Almanya'ya iltica eden her devrimci, her sosyalist bizim gibi sanık sandalyesine oturtulabilir. İddianamenin içeriğine baktığımızda iddiaların tümünün Türkiye eksenli olduğunu göreceğiz. Daha doğrusu Türk Devleti'nin iddiaları baz alınarak ortaya bir yargılama dosyası çıkarılmıştır.

Hatırlanacağı gibi özellikle 11 Eylül 2001'den sonra emperyalistler ve işbirlikçileri "terör söylemini" küresel bir olguya dönüştürdüler. ABD Emperyalist Burjuvazisi uluslararası "terörizme" karşı savaş adı altında uluslararası devlet terörünü uygulayarak yaratıcısı oldukları İslamcı Örgütün mensuplarını Guatanamo'ya götürüp yargıladı. Bu ada da uygulanan gayri insani uygulamalar soruna objektif olarak yaklaşan herkes tarafından kabul görülmektedir.

Alman Emperyalist Burjuvazisi ise; hala bu yönlü tutuklamaları içeren uluslararası operasyonlar yapmamaktadır. Dahası uluslararası hukuka dayanarak, siyasi nedenlerden dolayı Almanya'ya gelip iltica edenlerin taleplerini de önemli oranda kabul etmektedir. Diğer yandan tıpkı bizim örneğimizde olduğu gibi Türk Devleti'ne karşı mücadele ettiğimiz savıyla bizi tutuklamaktadır. Yani bir taşla bir kaç kuşu vurduğunu sanmaktadır. Bu durumda görünen gerçek şu ki; Alman Devleti ve Yargı Kurumları bizi düşman hukukuna göre yargılamaktadır. Bu yargılamada

kullanılan en büyük argüman ise; "terörizm" demagojisidir. Bu durumda gerçekten terörizmi kimin uyguladığı ve 11 Eylül saldırısı ve sonrası gelişmelere dair değerlendirme yapmak zorundayız.

Geçmiş tarih sayfalarına baktığımızda karşımızda şu gerçekleri göreceğiz: Başta Amerikan Emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist güçler yalan makinalarını devreye koyarak kendi ülke halklarını Sovyet "tehdidine" karşı ürkütmeye-korkutmaya çalıştıklarını göreceğiz. Burada hedeflenen iki ana nokta vardı. Birincisi; anti-komünist düşüncenin kitleler içinde yaygınlaşmasını sağlamak. İkincisi ise; dış tehdit algısıyla yığınları korkutmak, milliyetçi duyguları canlı ve diri tutmaktır. Özet olarak; dünya halklarının bilincini çarpıtarak, emperyalist sermayenin uydusu haline getirmektir.

Şimdi ise; emperyalistler ve işbirlikçilerine karşı gelişen her haklı ve meşru mücadele "tehdit", "terörizm" safsatalarıyla damgalanmakta. Yani, egemen sınıfların hesabına uymayan her şey terörizmdir. Bunun için de, önce "terörizm" adı altında kitleler içinde bir korku dalgası yarattılar-yaratmaya devam ediyorlar, sonra ise o dalganın gölgesinde emperyalist çıkarlar için dünya halklarına savaş açtılar-açmaya da devam ediyorlar. Hatırlayın; Afganistan'daki Taliban Hareketi'ni, Bin Ladinleri Amerikan emperyalizminin Afganistan'daki Rus işgaline karşı bölgede oluşturmaya çalıştıkları "Yeşil Kuşak" projesinin dayanakları haline geldiler. Emperyalistlerin dünün "özgürlük savaşçıları" daha sonra ise kendileriyle savaştıkları terörist organizasyonlar haline geldiler. Bunda şaşılacak bir durum yok. İkiyüzlülük, yalan emperyalist burjuvaların temel niteliklerinden biridir.

Faşist propagandacılar hep şunları söylüyordu: "... insanlar her zaman önderlerin peşinden sürüklenmeye yönlendirilebilirler. Bu kolaydır. Yapmamız gereken tek şey, saldırı altında olduklarını söylemek, pasifistleri de milliyetçi olmamakla ve memleketi tehlikeye atmakla suçlamaktır."

Bugün tam da yapılmaya çalışılan budur. Hatırlayın, bir dönem Saddam diktatörünün kimyasal silahlarıyla yatılıp kalkılıyordu. Haklı olarak soruyoruz: Nerede emperyalistlerin besleyip büyüttüğü Saddam diktatörünün kimyasal silahları? Hala bulunmuş değildir. Ama emperyalistler bu yalan propagandalar eşliğinde koca bir ülkeyi yıkıma uğrattılar. Yüzbinlerce insan katledildi. En az bir o kadar da doğduğu toprakları terk etmek zorunda kaldı. Bugün ölüm-yoksulluk Irak Halkı'nın günlük yaşamının bir parçasıdır. Evet, Saddam diktatördü. Irak halkına devlet terörü uyguluyordu. Ama işgalci emperyalist güçler de Irak'a özgürlük değil, daha ağır ölüm ve sürgün götürdüler. Kısacası; emperyalist saldırganlığın şiarı şu: Korku yaymak için önce korku yarat, kitleleri tedirgin et, sonra ise emperyalist çıkarlara uygun olarak Birleşmiş Milletler'de işgal kararlarını çıkar.

BM kararlarının iç yüzünü anlamak, "terörizm" yalanının arkasındaki gerçekleri biraz da olsa görmek için **Arjantin** Devlet Başkanı Cristina **Fernandez**'in 2014 yılında BM Güvenlik Konseyi'nde yaptığı ve Türk basınına yansıyan konuşmasının bir bölümünü aşağıya aktarmak istiyorum. Bu açıklamalar gerçek teröristlerin kim olduğunu ortaya koyan bir iç itiraf niteliğindedir: "Geçen toplantımızda Esad Rejimini terörist olarak tanımladınız. Ona karşı olanları da devrimci olarak değerlendirip desteklediniz. Şimdi de dün devrimci diye desteklediğiniz radikal İslamcılara karşı savaş açmış durumdasınız.

Hizbullahı terörist örgütler listesine koymuştunuz. Ama sonradan Lübnan'da geniş bir tabanı olan saygın bir örgüt olduğu anlaşıldı.

1994'te Buenos Aierste'ki İsrail Elçiliği'ne yapılan bombalı saldırıda İran parmağı aradınız. Ama öyle olmadığı kesinleşti.

11 Eylül sonrası El Kaide terörü gerekçesiyle Afganistan ve Irak'a savaş açtınız. Bu ülkeler şimdi dünyanın en ağır durumunu yaşıyor.

Arap Baharı'nı, Tunus, Libya, Mısır'da başlatarak radikal İslamcılarını kendi ellerinizle iktidara getirdiniz. Oradaki halkların haklarını gasp ettiniz.

İsrail'in son saldırısında Gazze'de kelimenin tam anlamıyla kıyım ve yıkım yaşandı.

Ama siz onu görmek yerine, sadece Gazze'den İsrail'e atılan ve hiçbir etki yaratmayan roketleri gördünüz.

Bugün burada İŞİD'e karşı bir BM kararı çıkarmak üzere toplandık. Oysa İŞİD'in bazı güvenlik konseyi üyesi ülkelerin gözetiminde kurulup beslendiğini herkes görüyor.

İŞİD ve El Kaide'nin elindeki silahların izini kim sürebilir? Büyük güçler çok kolay dost ve düşman kavramını değiştirebiliyorlar. Teröristler dost, dostlarda terörist olabilir. Ortadoğu'da bir terörizm canavarı yarattınız ve bu canavar artık kontrolünüzden çıktı."

Evet, yukarıdaki söylemlerle önemli oranda gerçeklere dokunulmuştur. Bugün başta ABD Emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler İŞİD terörüne karşı mücadele ettikleri iddiasındalar. Oysa yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi, komünizme karşı mücadele savıyla Ortadoğu bölgesinde "Yeşil Kuşak" projesi adı altında radikal İslamcı hareketlerin doğuşuna objektif olarak ev sahipliği yapan gelişmelerine ön ayak olan emperyalist güçlerin ta kendisidir.

Elbetteki bu tür hareketlerin ortaya çıkmasının nesnel koşulları bölgede mevcuttur. Müslüman olmayan herkes kafirdir. Kafirleri öldürmek de suç değildir. "Müminlere karşı şefkat, kafirlere karşı şiddet" düşüncesi tarzı El Kaide ve İŞİD gibi karşı devrimci dinci örgütlerin güçlenmesine zemin sunuyor. Yine bölgede emperyalistlerin; daha özgür, daha insanca bir yaşam projesine karşı göstermiş oldukları sınıfsal düşmanlık ve buna uygun olarak izlemiş oldukları saldırganlık, Ortaçağı zihniyetinin ürünü olan bu türden cinayet şebekelerinin ortaya çıkmasına neden olmuştur.

G 20 zirvesinde İŞİD'e karşı mücadele konusunda yapılan açıklamaların samimiyeti, öncelikle bu karşı devrimci örgütlerin oluşumundaki rollerinin kabulüyle mümkün olabilir. Ama görünen o ki; emperyalistler ve bölgedeki gerici ve faşist devletler bu sorumluluğu almaktan kaçınıyorlar. Oysa İŞİD'in bu denli güçlenmesinde bölgedeki emperyalist işgallerin, dizginsiz sömürü ve mezhepsel çelişkileri derinleştiren politikaların önemli bir rolü vardır. Bu gerçeği kimse inkar edemez. Daha da önemlisi, bu karşı devrimci organizasyonlar Suudi Arabistan, Katar ve Türkiye gibi ülkelerden büyük destek gördüler. Türkiye Esad rejimine karşı mücadelede bu güçlere adeta ev sahipliği yaptı. Yine Suudi Arabistan'ın İŞİD vb. güçlere sunduğu ekonomik destek tüm dünya kamuoyu tarafından bilinmektedir. Adını saydığımız bu devletler, ABD Emperyalizminin Ortadoğu'daki en sadık müttefikleridir. Faşist Türk Devleti ile Alman Devleti arasındaki ekonomik-siyasi ilişkilerin düzeyi de bilinmektedir. Bırakalım Alman Emperyalist Burjuvazisinin İŞİD'i desteklediğinden dolayı Türk Devleti'yle ekonomik ticari ilişkilerini kesmeyi, diplomatik anlamda dahi bir tepki gösterememiştir. Çünkü onların ortak sınıfsal çıkarları vardır. Ve ön planda olan insani değerler değil, emperyalist çıkarlardır. Elbetteki İŞİD denilen katil sürüsünün vahşi saldırılarına karşı Avrupa kamuoyunda haklı temelde oluşan bir tepki vardır. Bu tepki iktidarda olan egemen sınıf sözcüleri üzerinde de bir basınç yaratmaktadır. Buna bir de bölgedeki ekonomik çıkarları eklenince, bu güçlere karşı saldırı politikalarının gündeme gelmesi bir zorunluluk haline geliyor. İŞİD'e karşı savaş, faşist Türk Devleti'nin, Suudi gericiliğinin bu konudaki suç ortaklığını açığa çıkarmak ve bunlara karşı tutum almakla mümkün olabilir. Ama bunu yapabilmek için öncelikle gerçek manada laik-demokratik bir geleneği özümsemek gerekiyor.

Oysa emperyalistler, bölgedeki gerici ve faşist devletler Ortadoğu'da yaşanan bu kan banyosunun birinci derecede yaratıcılarıdır. Irak işgalini alkışlayanlar, İŞİD denilen dinci- karşı devrimci örgütün ortaya çıkmasına zemin hazırlamışlardır. Halkları birbirine düşman etmek için, ulusal, dinsel ve mezhepsel çelişkileri kaşımak, yani "böl-parçala-yönet" politikasını uygulamak,

emperyalist burjuvazisinin en tipik özelliklerinden biridir. Irak'da Suni-Şii çelişkisi, bölgede Suni mezhebine mensup halkımızdan İŞİD'in destek almasına neden olmuştur. Baş'ta faşist Türk Devleti'nin Cumhurbaşkanı Erdoğan olmak üzere birçok faşist ve gerici devlet yönetimleri bu çelişkileri kullanarak halklar arasında var olan kamplaşmaların daha da derinleşmesine yol açmışlardır.

Özellikle 11 Eylül 2001 yılında Amerika'da yaşanan malum saldırılar-ki bu saldırıların arkasında hangi güçlerin ne amaçla yapıldığı konusunda farklı değerlendirmeler olsa da gerçek olan uluslararası emperyalist burjuvazinin bu saldırıları ezilen dünya halklarına ve onların sınıf bilinçli örgütlerine karşı bir saldırı aracına dönüştürdüğü gerçeğidir. Alman Devleti tarafından uygulamaya konulan 129 b ceza maddesi tam da bu anlayışın ürünüdür. Hukuksal cephedeki araçtır. Artık "iç güvenlik tehdidi", "yasak" vb. gerekçelere de ihtiyaç duyulmuyor. Devrimciler-Sosyalistler-Yurtseverler Alman Devleti'nin ilgili kurumları (Adalet- Federal Savcılık- Yargı vb.) bizim örneğimizde olduğu gibi uyduruk gerekçelerle "terörist" ilan ederek sanık sandalyesine oturtup yargılayabiliyorlar. Bu durumda şu soruları sormak bizim hakkımızdır. İleri sürülen suçlamalardan bağımsız olarak;

1- TKP/ML'nin Alman Devleti'nin iç güvenliğini tehdit etmiş ve eden tarzda bir şiddet girişimi var mı? Bunu somutlayabilir misiniz? Somutlayamazsınız, çünkü Federal Savcılığın soruşturmasının sonuçları göre dahi Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde böyle bir girişimi yoktur.

2- TKP/ML'nin faaliyetleri Almanya'da bize karşı dava açılana kadar hiç yasaklandı mı veya kişilere karşı bu nedenle bir ceza kovuşturması yapıldı mı, örgüt herhangi sözde terör listelerinden birinde yer almakta mıdır? Bu soruların cevabı da hayırdır. TKP/ML, emniyet birimlerinin herhangi bir müdahalesine uğramadan mitinglere kendi bayrakları ile katılıyordu. Türkiye'de TKP/ML üyesi olarak baskıya uğradıklarını söyleyen kişilerin ilticaları 1980 yılından bu yana Almanya'da kabul edilmektedir. Bu bağlamda sadece Günaydın bayanlar, beyler. TKP/ML'nin mevcut yasalar çerçevesinde yıllardan beridir Batı Avrupa'da çalışmalarını yürüttüğünü kendi ağzınızla söylüyorsunuz. Çünkü TKP/ML kendi tüzüğü gereği başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin-ezilenlerin çıkarları için mücadele eden enternasyonal proletaryanın bir parçasıdır. Asla ve asla terörist bir organizasyon değildir.

Hem bu etkinliklere fiilen izin vermek, hem de yargılama gerekçeleri arasında saymak hangi devlet ciddiyetiyle bağdaşır.

Çünkü emperyalistlerin demokrasi ve özgürlük söylemlerinin sınırı onların çıkarlarına hizmet ettiği orandadır. Özünde emperyalistler ve uşakları demokrasi ve özgürlük düşmanıdır. Emperyalistler ve uşakları ezilen dünya halkları ve mazlumlar için her daim yıkımlara-kıyımlara yol açan yıkıcı bir doğa felaketi gibidirler. Görmek isteyen her göz tarihe bakınca yirminci ve yirmibirinci yüzyılda bu gerçekleri görecektir. Gerçek teröristlerin yaratmış oldukları kanlı tarihi okuyacaktır. Devrimciler, Sosyalistler-İlerici güçler yalnız tarihi bilgileri öğrenmekle yetinmezler. Aynı zamanda o kanlı tarihin sürdürücülerine karşı mücadele ederler-etmek zorundadırlar. Bugün emperyalistler ve suç ortakları ezilen dünya halklarına ve onların sınıf bilinçli örgütlerine karşı tam bir "dayanışma" içinde saldırılarını sürdürüyorlar-sürdürecektirler. Enternasyonal proleter devrimciler olarak zulüm ve zorbalığın olduğu her yerde bizim işimiz ateşi söndürmek değil körüklemek olacaktır.

Kısacası; Federal Savcılığın bu konudaki temel mantığı şu: "Terörizm" suçlaması herşeye yeterlidir, kanıt ortaya koymaya değmez ve kanıt aramak da zaman kaybıdır, suçlu diyorsak suçludur. Emperyal hukukumuzda da uygundur. "Terörizm" kavramı haklı ve meşru olan

mücadeleler karşısında emperyalistler ve yargı kurumları nezdinde her suçlamaya çare "ilaç" görevini görüyor.

Ama sıra devlet terörüne, sivil faşist güçlerin karşı devrimci saldırılarına gelince, devlet kurumlarının tutumu değişiyor. Yargı kurumlarının adalet hassasiyeti artıyor. Almanya'da artan ırkçı saldırılara dair Federal Anayasayı Koruma Örgütünün 2015 yılında yayınlanan raporundaki şu açıklamalar bunun en iyi kanıtıdır: Rapora göre 2015 yılının ilk dokuz ayında, sığınmacılar için hazırlanan yurtlardan 505'i kundaklandı. Rapora göre önümüzdeki dönemde bu tür saldırılar artabilir. İç İşleri Bakanı Thomas **de Maizière** Ekim 2015 tarihinde aşırı sağ terör riskinin bulunduğunu söyledi. ".. Pegida gösterilerinde kin ve nefret var. Arkasında da aşırı sağcılar. Toplumun geniş kesimlerinde bugüne kadar görülmemiş bir radikalleşme gözlemlenmektedir. Buna karşı durmalıyız... Ancak buna rağmen aşırı sağ terörden daha bahsedemeyiz. Ancak olma tehlikesi vardır."

Görüldüğü gibi, ortada yüzlerce saldırı var. Ama buna rağmen sadece sağ terörün gelişme tehlikesinden söz edilmektedir. Fakat Batı Avrupa'da bırakalım yüzlerce saldırıyı, hiç bir saldırı eyleminde bulunmamış, dolayısıyla bu yönlü bir kanıt sunulamayacak olan ve sunamayan Federal Savcılık 129 b maddesini esas alarak TKP/ML'yi "terörist"likle suçlayıp ve uyduruk iddialarla bizleri tutuklayabiliyor. Bunun temelinde ideolojik bir tutum vardır. Bunun temelinde burjuva sınıf çıkarları yatıyor, devletler arasındaki ekonomik ve ticari ilişkiler yatıyor. TC'nin niteliği ve Batı Avrupa emperyalistlerinin göçmenlere karşı tutumlarını ayrı başlıklar altında ele alacağımız için şimdilik geçiyoruz.

Ama hakkımızda Alman Devleti'ne-yargı kurumlarına bilgi veren Türk yargı sistemi hakkında kısa da olsa bazı bilgiler sunmak istiyoruz. Bizi "terörist"likle suçlayanların hangi anti-demokratik yasalarla ülkeyi yönettiklerini, bizi yargılayan mahkemelerin, adaletli tutum dışında, her türlü hukuksuzluğun ahlaksızlığın içinde olduklarını ortaya koymaya çalışacağız:

Bizler Türkiye'de aylarca süren işkenceli sorgulardan geçtik. Olağanüstü mahkemelerde (Askeri Mahkemeler, Devlet Güvenlik Mahkemeleri) yargılanıp mahkum edildik. Askeri Darbe dönemindeki hukuksuzlukları, gayri insani uygulamaları bugün Türk egemen sınıfları ve sözcüleri tarafından da samimiysizce de olsa kabul görülmektedir. Samimiysizce diyoruz, çünkü Türkiye hala 1982'de hazırlanan Cunta Anayasası'yla yönetilmektedir. Erdoğan ve çetesinin sivil kıyafetler içinde olması bu gerçeği değiştirmiyor. Kendisini diktatör diye eleştirenlere karşı "Ben Anayasal sınırların dışına çıkmıyorum." demesi boşuna değildir.

En son kamuoyuna Ergenekon Davası olarak yansıyan, askerlerin tutuklanma süreci Avrupa kamuoyunda da ülkenin demokratikleşme hamlesi olarak yorumlandı. Bundan dolayı da Tayyip Erdoğan ve çetesine şu veya bu şekilde destekler sunuldu. Oysa gerçek olan bu tutuklamaların bir iç iktidar mücadelesinden kaynaklanmasıdır. Basit bir tarzda ifade edecek olursak, bu savaş faşist egemen sınıf klikleri arasındaki pastadan pay kapma savaşıydı. Parantez içinde hemen belirtelim ki, egemen sınıf klikleri arasındaki savaşı kaybedenler her zaman terörist olarak tutuklanmakta, aranmaktalar, fabrikalarına el konulmakta. Yoksa 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi sanıklarına dokunmayanların, darbe girişiminden dolayı onlarca askeri-sivili "demokratikleşiyoruz", "artık darbelere izin vermeyeceğiz" yalanları eşliğinde gözaltına almaları ve tutuklanmaları tabii ki inandırıcı değildir. Nitekim bunların hepsi salıverildi. Bugünde bu tutuklamaların devlet içinde odaklanmış "paralel" bir yapı tarafından yapıldığı dile getirilmektedir. Yani Tayyip Erdoğan ve çetesi bu operasyonları sahiplenmemektedir.

Burada bizi esas olarak ilgilendiren sorun, yıllarca Türkiye kamuoyunu meşgul eden bu davanın soruşturmasını yürüten savcıların AKP iktidarı tarafından "terörist" ilan edilmesidir ve iktidarını yeni savcılar tarafından eski savcılar hakkında tutuklama kararlarının çıkarılmasıdır. Bu

savcılardan biri tutuklandı. Basında çıkan haberlere göre diğer iki savcı da Almanya'ya gelip iltica talebinde bulunmuş. Türk Devleti bunları geri istiyor. Bu savcılar tarafından sahte belgelerin düzenlendiği, delillerin üretildiği düşüncesi kamuoyunun önemli bir kesimi tarafından paylaşılmaktadır. Bunun böyle olması Türk Ordusu'nun darbeci niteliğini gizleyemez. Kaldı ki, tüm darbelerin arkasında emperyalistlerin, özellikle de ABD emperyalizminin olduğu da bilinmektedir.

Temel sorun şu: Türkiye'de hukuk sisteminin özünde hukuksuzluk olduğu ve siyasal iktidarların denetiminde olduğu gerçeğidir. Bu gerçek, bugün bütün çıplaklığıyla orta yerdedir. Son yıllarda hukuk sisteminin siyasallaştığını, çöktüğünü ifade eden burjuva partilerinin parlamentodaki sözcülerinden geçilmiyor. Dahası toplumun önemli bir bölümü de aynı düşünceleri paylaşmaktadır. Ama Alman Devleti bu kokuşmuş sistemin verdiği bilgileri, bizi tutuklamak için delil olarak kullanıyor. Türkiye'de yıllarca hakkımızda ileri sürülen iddialar, bu iddialara dayanarak verilen ağır cezalar, bu çürümüş hukuk sisteminin eseridir. Olağanüstü Mahkemelerin ürünüdür. Bu tablonun böyle olduğunu Alman Devleti de (polisiyle-yargı kurumlarıyla) biliyor. Ama tüm bunlara rağmen bizi "terörist"likle suçlayıp tutukluyorsa, bunun bir burjuva sınıf dayanışması olduğu açıktır. Gerçek hukukun, adaletin, uluslararası devlet çıkarlarına feda edilmesidir. Bizim somutumuzda da görüldüğü gibi, haksızlık, hukuksuzluk, zulüm sınır tanımıyor. Türkiye hapishanelerinde 1980 Askeri Darbesiyle başlayan tutsaklık yaşamımız Alman hapishanelerinde devam ediyor. Ülkeler farklı ama hukuksuzluk ortak. Tecrit hücreleri de bir başka ortak yönleri. Bundan daha açık bir sınıf dayanışması olabilir mi?

Daha nelerin yasalarla gerekçelendirildiğine dair birkaç not: Dolayısıyla burjuva hukuklarına dayanarak almış oldukları kararların, enternasyonal proletaryanın, ilerici insanlığın devrimci adaleti ve hukuku karşısında hiçbir hükmü yoktur. Haksızların kaleminde adalet değil, adaletsizlik akar. Bu söylemlerimizin tarihsel gerçeklik karşısında bir karşılığı da vardır.

Şöyle ki; yirminci yüzyılda çıkarılan emperyalist paylaşım savaşlarında, emperyalist yasalarda bir karşılığı vardı. Ama ezilen dünya halklarının gerçek barışseverlerin vicdanlarında bu kararların hiçbir karşılığı yoktur. Bundan dolayıdır ki; bu haksız savaşlara karşı yığınlar, direniş cephesine aktı. Başta komünistler olmak üzere tüm ilerici güçler, emperyalistlerin tanklarını durdurmak için yeri gelince bedenleriyle barikatlar ördüler. Sonuçta emperyalist saldırganlar kaybetti. Haklı ve meşru bir zeminde direnenler kazandı.

Hiç kuşkusuz bu haksız savaşların da emperyalist yasalarda bir karşılığı vardı. Ama asla meşru değildiler. Sonuçta bu kararlar yeryüzünde ölüm ve yıkımlara yol açtı. Ve tarihin adaleti karşısında da mahkum oldular. Karar alıcılar, kararlarını savunamaz duruma geldiler. Ardılları da bu süreci sahiplenme cesaretini gösteremediler-gösteremiyorlar.

Ama emperyalist savaşa karşı en önde direnen-savaşan komünistlerin, ilerici güçlerin tarihsel haklılığı-meşruluğu dün olduğu gibi bugün de savunuluyor ve savunulmaya da devam edilecektir.

Yine yakın tarihimize bakalım; başta Irak işgali olmak üzere bölgedeki tüm emperyalist işgallerin, emperyalistlerin hukukuna göre bir yasal zemini vardı. Kendilerince ortaya bir dizi gerekçe de koydular ve bu gerekçeleri de uluslararası hukuk zemine oturtular. Bu durumu, emperyalist saldırganlığın yasal bir zemine oturtulması olarak da tanımlayabiliriz. Ama bu haksızların hukukuydu. Dolayısıyla çok kısa bir dönem içinde, başta bölge halkları olmak üzere ezilen dünya halklarının vicdanında mahkum oldu. Geline aşamada işgalcilerin, işgalciliklerini savunmadıklarını biliyoruz. Yine, emperyalist terörün, bölgede nasıl bir yıkıma yol açtığını da görüyoruz.

Örneğin; ülkemizde yapılan tüm askeri darbelerin TC. Anayasası'nda bir karşılığı var. Generaller bu yasalara dayanarak darbe yaptılar. Darbenin de hukuku vardı. Yurtseverlere-devrimcilere, komünistlere karşı işbirliği temelinde operasyonlar yaptığınız faşist Türk Devleti,

darbeci generallerin yapmış olduğu 12 Eylül Anayasası'yla ülkeyi yönetiyorlar. Bu darbeci hukukun sizin için bir değeri olabilir. Oradan gelen bilgiler yargılamalarınıza da dayanak konusu olabilir-ki öyledir. Ama biz sosyalistler açısından, darbecilerin hukukuna dayanılarak yıllardır zulme uğrayan Kürt-Türk ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız açısından onlardan alınan bilgilerin hiçbir meşruluğu yoktur. Darbe hukukuna dayanılarak verilen tüm kararları yıllardan beridir reddediyoruz-reddetmeye de devam edeceğiz.

BAĞIMSIZ YARGI MASALI

Bugün burada yargılanmamız Alman Devleti ile Türk Devleti'nin bir işbirliğinin eseridir. Yani sözde hazırlanan bu bağımsız yargılama tiyatro sahnesinin senaryosu emperyalist Alman Devleti'nin ve faşist Türk Devleti'nin ortak yapımıdır. İcracısı ise yargı kurumudur. Bilindiği gibi yazılan her senaryonun sonu bellidir. Ama bunu izleyici bilmez. Bu nedenle filmi heyecanla izler ve sonucu merak eder. Bağımsız yargı söylemide, davanın gidişatı ve sonucu hakkında bir beklenti yaratır. Ki, bu da bilinçli olarak yaratılan bir algıdır. Oysa biz zaten mahkum edildik.

Şöyle ki; her birimizin yeri, adresi belli. Burada yargılanan bazı arkadaşlar üretim faaliyeti içinde olup, Türkiye'de bile bu ithamlarla suçlanmamakta, aranmamakta ve yargılanmamaktadır. Yani hiçbir tutuklanma yapılmadan bu gerekçelerle bu yargılama pekala sürebilirdi. Ama olmadı, çünkü senaryo böyle yazılmamıştı.

Peki ne yapıldı; silahların gölgesinde ev baskınları yapıldı, kapılar kırıldı, kelepçeler takıldı, operasyon basına “teröre indirilen darbe” şeklinde haber yaptırıldı. Ama esas baskılar hapisanede en katı biçimde devam etti. Aylarca tecrit hücrelerine kapatıldık. Yani yirmi üç saatini hücrede, bir saatini ise tek başına havalandırmada volta atmakla geçirdik. Kitap yok. Gelmek isteyen kimi ziyaretçilerimiz uyduruk gerekçelerle engellendi. Bulduğumuz mekanlarda diğer tutsaklar nezdinde adeta bir öcü gibi gösterilmeye çalışıldık. Kısacası, sosyal bir varlık olan insan konuşur, tartışır, tartışır. Ama izlenen katı tecrit politikalarıyla tüm bu insani ilişkilerden alıkonulduk. Uygulanan bu tür tedbirlerle çok tehlikeli olduğumuz izlenimi yaratmaya, tutuklama kararında ve iddianamede yer alan ciddi suçlamalar için gerekçe olarak kullanmaya ve bu yöntemle kişilik çözümlemesi yapıp hakkımızda bilgi toplamaya çalıştılar. Haklı olarak soruyorum: Bu katı tecrit politikalarınız sayesinde hangi yeni muhteşem bilgilere ulaştınız, militarist odaklarınız vasıtasıyla yılları kapsayan yasa dışı dinlemelerinizle ulaşmadığınız bilgilere, uyguladığınız tecrit politikalarınızla mı ulaştınız? Tabi ki hayır! Tıpkı diğer gerekçeler gibi bu konuda ileri sürdüğünüz tüm gerekçeler de gerçeklerden uzaktır. Alman Emperyalist Burjuvazisinin ikiyüzlü politikalarını gizleme çabasından ibarettir.

Dahası tüm bu saldırılar- tecrit politikaları yargı kurumunun kararlarıyla yapıldı. Bu kararları verenler aynı zamanda bağımsız yargıdan-yargılamada söz edenlerdir. Buna bizi ilerici kamuoyunu inandırmaya çalışıyorsunuz. Doğrusu biz sizin adaletinize inanmıyoruz. Çünkü görmedik. Ama adaletsiz olduğunuzu biliyoruz. Çünkü gördük.

Bu ülkede, 1878 de Otto von **Bismarck** döneminde çıkarılan “**sosyalistlere karşı yasa**”nın anti-sosyalist, anti-komünist burjuva sınıf kını, mantığı ve ruhu hep olmuştur. Alman egemen sınıflarının ruhuna ve yasalarına sinmiş sosyalizm ve sol'a düşmanlık sonucu özellikle yirminci yüzyıldan sayısızca devrimci-komünist katledildi, soruşturmalara tabi tutuldu, tutsak edildi.

Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht yoldaşlar bu topraklarda sorgusuz-sualsiz kurşuna dizildi ve tetikçilerin hemen hepsi de mahkemelerde beraat ettirildi. Bugün de tıpkı bizim örneğimizde olduğu gibi, bu ülkenin sosyalistleri, devrimcileri, anti-faşist güçleri güvenlik güçlerinin takipleri, baskıları altındadır.

Ama tüm bu saldırılara karşın Alman Devrimcileri Kobane direnişini sahiplenmekte. Hatta Batı Avrupa'dan bu haklı ve meşru olan mücadeleye gidip katılan devrimci militanlar vardır. İşte sisteminizi korkutan da budur. Haksızlığın, adaletsizliğin haklı ve meşru bir mücadeleye zemin yarattığını tarihi tecrübelerle biliniyor. Bu tecrübelerden doğru tarzda öğrenip, daha demokratik ve özgürlükçü yasalar çıkarma yerine, anti-demokratik yasalarla devlet terörü uygulanmaya devam ediliyor.

Tüm bunlardan hareketle şunu net olarak ifade ediyoruz: Biz burada, bu temelsiz iddialar karşısında bir savunma psikolojisi içine girmeyeceğiz. Çünkü suçlu olduğumuzu düşünmüyoruz. Asla yargılanan olmayacağız. Bilakis emperyalistlerin bölgemizde yarattıkları yıkımları-kıyımları dile getirerek ve bunlara karşı mücadele etmenin haklılığına her fırsatta vurgu yapacağız.

ORTAM DİNLENMESİNE DAİR BİR KAÇ SÖZ

Hakkımızda ileri sürülen iddiaların esas dayanak noktası evlerde ve arabalardaki ortam dinlemesidir. Hiç şüphesiz yargı kurumu bunu yasal bir zemine dayandıracaktır. Şunu çok net olarak ifade ediyorum; ama ezilen dünya halklarının ahlaki ölçülerinde, vicdanlarında hiçbir karşılığı yoktur.

İletişim her bir siyasal öznenin temel ihtiyacıdır. Özel hayata bu türden bir müdahale, ortam dinlemelerinin yıldırma amacını gözler önüne sermektedir. Bunlar her türlü siyasi iletişimi ve örgütlemeyi daha başlamadan boğma girişimidir.

İkiyüzlülüğe iyi bir örnek de, Amerikan istihbarat kurumlarında ulusal güvenlik ajansının (NSA) Alman Başbakanı **Angela Merkel**'i dinlediğine dair belgeler ortaya çıkınca, başta Alman basını olmak üzere bir dizi burjuva politikacısı buna derhal verdikleri tepkilerdi. Yani hiç kimse Amerikan Devleti'nin kendi güvenliğini korumak için buna hakkı var demedi. Dahası var; Amerikan emperyalistlerin Alman Devleti'ni dinlerken, Alman Devleti'de boş durmuyor. O da komşularını dinliyor. Ülkedeki devrimci ve sosyalist güçlerin telefonlarını dinliyor. Yani emperyalist burjuvaların çifte standartlı yaklaşımları bu konuda da somut olarak açığa çıkıyor. Demokrasi ve özgürlüklere dair söylemlerin sahteliği üzerinde sunacağımız birçok örnek vardır. Dolayısıyla yasaların niteliğinde bağımsız bir özgürlük ve meşruluk tartışması gerçeklere ulaşmamızı sağlamaz.

BİZE AÇILAN DAVA FAŞİST TÜRK DEVLETİNE YAPILAN BİR HEDİYEDİR

Bize açılan davanın Alman yasalarında bir karşılığı olduğu düşünülse dahi bu dava çok açıktan Alman egemen sınıfının Türk egemen sınıfıyla girdiği “dayanışmanın” örneklerinden birini oluşturmaktadır. Günümüzde Alman hapishanelerindeki yurtsever ve sosyalist tutsak sayısı Almanya’da PKK yasağı sonrasında gelişen süreçten çok daha fazladır. Bundan dolayı bu davalar ve bizlerin tutuklanması Türk devletine verilen bir hediyeden başka bir şey değillerdir. Bizler, egemen sınıfların karşılıklı çıkarlarının hayata geçebilmesi uğruna tutuklandık. Bu gerçeği örtbas etmek ve Alman kamuoyuna meşru göstermek için iddianamede “TKP/ML’nin saldırıları Avrupa’dan yönetiliyor” iddiası yer almaktadır.

Peki, Federal Savcı bu iddiasını hangi somut verilere dayandırmaktadır. Hazırlanan iddianameye baktığımızda bu konuya dair ortada üzerinde durulacak-tartışılacak herhangi bir veri yoktur. Yani hangi eylemin talimatlarını, ne zaman, kim vermiş soruları cevapsız duruyor. Sadece ortada bir söylem var. Bu söylem de herhangi bir veri üzerinde yükselmiyor. Görünen o ki; iddia

sahipleri somut olgularla hareket etmeyi pek de önemsemiyorlar. Bize göre siz suçlusunuz, suçsuz olduğunuzu ispatlamak bizim değil, sizin işinizdir diyorlar.

Bilindiği gibi "modern hukukta, suçluluğu kanıtlanıncaya kadar, sanıklar suçsuz kabul ediliyor. Ama Ortaçağ'da durum böyle değildir. Suçsuz olduğunu kanıtlamak, zanlının omuzlarındaki yükü. Masumiyet önceden, varsayılmadığına göre, zanlı bir biçimde kendisini aklayabilmeliydi." Bugün biz de objektif olarak böylesi bir tabloyla karşı karşıyayız. Şöyle ki; bizim suçlandığımız tarihler arasında Türkiye'de TKP/ML adına tutuklanan- iddianamede sözü edilen bazı eylemlerden dolayı yargılanan devrimci militanlar vardır. Pekala, Federal Savcı bu dava dosyalarına dayanarak bizim hangi eylemin talimatını ne zaman verdiğimizi iddiasını somut bir tarzda ortaya koyabilirdi. Yani Almanya'da kimin, hangi eyleme dair talimat verdiğini yazılı belgelerle somutlayabilirdi. Ama somutlanmıyor. Bu durumda haklı olarak şu soruları sormak zorunludur. Federal Savcı bilgi-alış verişinde buldukları Türk Devleti'ne ilgili kurumlar aracılığıyla bu temelde sorular sorma ihtiyacı duymadı mı? Yoksa sordukları sorulara istedikleri cevapları mı alamadılar? Bundan dolayı da iddianameye koyabilecekleri bir kanıt bulamadılar.

Bu sorunun bir yanı, diğer yanına gelince; hazırlanan belgeye baktığımızda adeta Türkiye'de yapıldığı söylenen eylemlerden dolayı bizi yargılıyorsunuz. Eğer kendiniz de bu yargılama yetkisini görüyorsanız; o zaman Türk Devleti'nin yapmış olduğu insanlık dışı uygulamaların hesabını verme sorumluluğunu da taşıyorsunuz demektir. Binlerce insan gözaltında kaybedildi, işkencede katledildi. Hapishanelerde diri diri yakıldı. *Bugün ise, başta Türkiye Kürdistan'ında bebekler, çocuklar, gençler, kadınlar, yaşlılar toplu olarak, guruplar halinde ve tek tek acımasızca katlediliyor. Cesetler günlerce sokaklarda, gömülmelerine izin verilmiyor. Kürt kentleri ağır bombardımanlarla yakılıp yıkılıyor. Yer yer kimyasal silahlar kullanılarak toplu katliamlar yapılıyor. En ufak demokratik hak ve özgürlük tanınmıyor. İşçiler, emekçiler, sosyalistler, Kürtler başta olmak üzere toplumun bütün kesimlerine dizginsiz bir faşist terör estiriliyor.* Bu konularda söyleyecek bir sözünüz yok mu? Öyle ya, yargılama hakkını kullanıyorsanız, hesap verme sorumluluğundan da kaçamazsınız. Dahası var, Avrupa Devletleri her fırsatta Türk Devleti'nin "insan hakları karnesi"ne zayıf not veriyor. Lakin bizim pratiğimizde görüldüğü gibi, Türk Devletiyle işbirliği yapmaktan da geri durmuyor. Bu da Avrupa demokrasisinin uyanıklığı mı yoksa ikiyüzlülüğü mü? Görünen o ki, ikincisidir.

EMPERYALİZM VE ORTADOĞU

Tüm emperyalist ülkeler Ortadoğu'ya öncelikli olarak kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda yaklaştılar-yaklaşıyorlar. Dolayısıyla Ortadoğu halklarının kendi zenginlik kaynaklarını özgürce kullanma istemleri, her daim emperyalistler ve bir avuç işbirlikçileri için isyan sayıldı. Çünkü emperyalistler kendilerini her zaman bölgenin sahibi olarak gördüler. **Winston Churchill**'in Filistin konusunu incelemek üzere 1937 yılında kurulmuş olan Peel Komisyonu'ndaki şu sözleri bunun en açık kanıtıdır:

"Kulübesindeki bir köpeğin, orada uzun zamandır yaşamış olsa bile, kulübeye mutlak sahip olma hakkının var olduğuna inanmıyorum. Bu hakkı kabul etmiyorum. Örneğin Amerika'daki Kızılderililere ya da Avustralya'daki siyahlara büyük yanlışlık yapıldığını kabul etmiyorum. Çünkü daha güçlü bir ırk, daha kaliteli bir ırk ya da en azından, dünyevi olarak daha akıllı bir ırk, şayet böyle ifade edersek geldi ve onların yerini aldı."

Yukarıdaki değerlendirme dün olduğu gibi bugün de emperyalist işgalcilerin gerçek düşüncelerinin ta kendisidir. Emperyalistler bölge halklarının nasıl yaşayacağına, hangi ülkenin kaça bölüneceğine, ne zaman askeri darbelerin yapılacağına ve göstermelik parlamentoların

oluşacağına karar verme hakkını kendinde görüyorlar. Emperyalistlerin bölge halklarının iradesine hiçbir zaman saygıları olmadı-olmaz da. Bugün Suriye semalarında uçan Amerikan, Rusya, İngiltere vb. emperyalist ülkelerin savaş uçakları tam da yukarıdaki anlayışa uygun olarak Suriye ve diğer ülke halklarının geleceğini belirlemeye çalışıyorlar. Savaş uçakları demokrasi saçmıyor, ölüm kusuyor. Tıpkı Afganistan'da, Irak'da, Libya'da olduğu gibi.

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra İngiltere ve Fransız emperyalistleri "böl ve yönet" politikasını uygun olarak bölgede ortaya yeni mini devletler çıkardılar. Kuveyt'i Irak'tan, Lübnan ve Ürdün'ü de Suriye'den ayırdılar. Daha önce bölünen Kürdistan coğrafyasını da yeniden böldüler. Fakat emperyalistlerin "böl-yönet" politikası bununla sınırlı kalmadı. Arap dünyası arasında yükselen milliyetçilik rüzgarı, bölgede yaşayan diğer halkların baskı altına alınmasına neden oldu. Her yeni oluşumun dinsel, mezhepsel ve etnik ayrılıklar üzerinde şekillenmesi, beraberinde çatışmalar ve iç istikrarsızlığı getirdi. Emperyalistlerin yaratmaya çalıştıkları tabloda buydu. Çünkü böyle bir tablo onların alana müdahale etmesini kolaylaştırıyordu. İşbirlikçileri vasıtasıyla yürüttükleri politikalarından sonuç almadıkları takdirde hemen işgal hareketlerine girişiyorlardı. Çoğu zamanda bunu yasal bir zemine oturtmaya çalışıyorlardı. Elbette ki bunun böyle olması, asla işgal hareketlerine meşruluk kazandırmaz. Çünkü o uluslararası hukuk da işgalcilerin hukukudur. Nitekim bugün Ortadoğu halkları yıkım ve kıyımla karşı karşıya bırakanların başında Birleşmiş Milletler üyesi olan büyük emperyalist devletler gelmektedir. Sorunun çözücü olarak gösterilenler, asıl sorunun yaratıcısı olanlardır.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ise, Ortadoğu deyince ilk akla gelen güç ABD Emperyalizmidir. ABD Emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelmesinin temelinde birçok neden vardır. Bu nedenlerin başında bölgedeki enerji kaynakları üzerinde hakimiyet kurma ve bu vesileyle dünyadaki ekonomik ve siyasal ağırlığını daha bir artırma gerçeği geliyor. Hiç şüphesiz geçmişte Sovyetler Birliği şahsında komünizme karşı mücadele argümanı kamuoyunda sıkça kullanılan bir argümandı. Bölgede milliyetçi ve siyasal dini gericiliğin yığınlar üzerinde büyük bir etki oluşturması, hem ABD Emperyalizminin hem de işbirlikçi faşist ve gericici yönetimlerin işini kolaylaştırıyordu.

ABD Emperyalizminin bölge üzerinde egemenlik kurma planı bu süreç içinde kimi zaman Irak özgülünde olduğu gibi işgallerle, kimi zaman da işbirlikçi yönetimler vasıtasıyla uygulandı-uygulanmaya da devam ediliyor. Bu plan uygulanırken çoğu zaman Batılı emperyalist devletler direk ya da dolaylı yoldan ABD Emperyalizminin yanında saf tutmuşlardır. Rusya-Çin ve diğer bazı güçler de bölgesel çıkarlarına uygun olarak konumlanmışlardır. Geline aşamada özellikle Rusya bölgede İran-İrak-Suriye yönetimiyle sıkı bir ilişki içindedir. Bugün Suriye'de Esad Rejimi tüm bu ülkelerden destek almaktadır. Rusya, İran ve Lübnan'daki Şii Milisler, savaşın içinde aktif bir pozisyon almış durumdadır. Bu bloklaşma yerel güçler bazında Şii Mezhebine mensup kesimlere dayanmaktadır. Bunun dışında ABD'nin başını çektiği başka bir koalisyon gücü de mevcuttur. Yerel anlamda ise, Suudi Arabistan, Katar, Türkiye ve buna Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'de dahil edilmek isteniyor. Bu büyük emperyalist devletlerin bölgede bugün Rus Emperyalistlerin yanında yer alan kimi devletlerle ekonomik ve siyasi ilişkileri söz konusudur. Çelişkilerin daha da derinleşmesi durumunda bu ilişkilerin nasıl bir boyut alacağını zamanla göreceğiz.

Suriye özgülünde yaşanan bu tablo, emperyalistlerin bu saldırgan politikalarının arkasında yatan gerçekleri görmek bakımından bize somut veriler sunmaktadır. Yaşanan bir pazar kavgasıdır. Bölgede hakimiyet kurma çabasıdır. İŞİD burada sadece bu amaca hizmet eden bir araçtır. İŞİD yok olsa veya siyasal arenada aktif bir güç olma pozisyonundan çıksa da, emperyalistler yine bölgedeki varlıklarını ya fiilen ya da işbirlikçi yönetimler vasıtasıyla sürdüreceklerdir. Şöyle bir tarih hafızamızı yoklayalım; ABD Emperyalizmi bir dönem Sovyetler Birliği'nden gelecek olan

komünizm tehlikesine karşı bölgedeki varlığının zorunluluğuna dikkat çekiyordu. Yani varlığına gerekçe olarak komünizm tehlikesini gösteriyordu.

Bilindiği gibi sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörlükleri dağıldı. Peki, ABD Emperyalizmi ve suç ortakları bölgeyi terk mi ettiler? Veya bu ülkelerdeki kontrgerilla örgütlenmelerini dağıttılar mı? Tabii ki hayır. Bunlara ihtiyaç duyuyorlar. Bilakis yerleşmek için her fırsatta "demokrasi" ve "özgürlük" elçiliğine soyundular. Oysa yaptıkları-yapmaya çalıştıkları, emperyalist kölelik ilişkisini bu bölgede ve yakın çevresinde daha da pekiştirmektir. Deyim yerindeyse, bu bölge bugün savaş mezbahana çevrilmiş durumdadır. Birçok ülkede yıkım-kıyım, yoksulluk adına ne ararsan var. Var olmayan tek şey ise demokrasi ve özgürlüktür. Oysa ezilen ulusların ve halkların her koşulda kendi geleceklerini kendilerinin belirleme hakları vardır. Bu yıkımların mağduru olan bir göçmen Suriyelinin dediği gibi: "Biz sizden bir şey istemiyoruz. Sadece ülkemizi terk edin, yeter." Aynı isteme biz de katılıyoruz. Ve yüksek sesle haykırıyoruz. Tüm emperyalist haydutlar Ortadoğu'dan defolun!

Emperyalizm bulaşıcıdır, girdiği her yerde kıyım ve yoksulluk üretir. Ulusal-dinsel ve mezhepsel çelişkileri kışkırtarak, ezilen halklar arasında haksız savaşlar yaratır. İran-İrak Savaşı, Lübnan'da yaşanan iç çatışmalar, Irak'ta yıllardır süren iç savaş ve Filistin halkının bitmeyen dramının sorumlusu başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler ve bölgedeki uşak yönetimlerdir. Bu ölüm ve zulüm makinaları daha büyük kıyımlar için Ortadoğu'ya silah satıyorlar. Başta petrol olmak üzere diğer zenginlik kaynaklarını önemli oranda denetiminde tutuyorlar. Deyim yerindeyse, yeni göç dalgaları yaratıyorlar. Yoksulluk ordusuna yeni ordular katıyorlar. Tüm bunları da "demokrasi", "özgürlük" söylemleri eşliğinde gerçekleştiriyorlar. Ortadoğu Halkları emperyalistlerin "demokrasi" ve "özgürlük" söylemlerinin pratik karşılığının ne olduğunu bugün yaşayarak görüyorlar. Görünen o ki; bölgede bu sömürü ve zulüm çarkının kısa vadede ortadan kalkmasının nesnel koşulları da zayıf. Bölge halklarının birleşmesinden çok, yeni ayrışmaların ortaya çıkma ihtimalleri gün geçtikçe artıyor.

Gelinen aşamada şu tehlikeler görülmek zorundadır: Birincisi; emperyalist güçlerin İŞİD denilen katil sürüsüne karşı "savaşıyoruz" propagandası, emperyalist merkezlerdeki işçi ve emekçilerin, bu işgallere karşı sessiz kalmasına ve hatta belli oranda destek sunmasına neden olmaktadır. İkincisi; tam da buna paralel olarak savaşlar ezen ve ezilenlerin arasında yürütülmesi yerine, dinsel ve mezhepsel temelde bölümlerin temelinde yürütülmektedir. Bu ezilen halklar için, emperyalist kölelik ilişkisinin daha da derinleşmesi anlamına gelmektedir. Emperyalist merkezlerdeki işçi ve emekçiler başta olmak üzere tüm ezilen halklar buna karşı çıkmalıdır. Dinsel ve mezhepsel temelde savaşlar, ayrılıklar ezilen halkların demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesine saplanan bir hançer gibidir. Bu temelde yürütülen savaşlarda akan kan mazlumların kanı olacaktır. Kazanan ezilen dünya halkları değil, emperyalistler olacaktır.

Emperyalist merkezlerde ve Ortadoğu'da oluşan bu tehlikeleri biraz somutlayacak olursak; İŞİD'in uyguladığı karşı-devrimci pratik şahsında, emperyalist merkezlerde Müslüman halklara karşı belli oranda bir tepki, bir önyargı da oluşmuş durumdadır. Ortadoğu'da ise, Şii ve Suni mezhepler temelinde var olan çelişkiler daha bir derinleşmektedir. Örneğin; Suudi Arabistan öncülüğünde Aralık 2015 yılında 34 devlet temsilcilerinin katıldığı "**Teröre karşı İslam İttifakı**" Toplantısı Riyad'da gerçekleşti. Burada kastedilmeye çalışılan İŞİD'e karşı mücadeledir. Oysa İŞİD ile çatışmaların en yoğun yaşandığı ülkeler Suriye ve Irak'tır. Bu ülkeleri İran da aktif olarak desteklemektedir. Ama bu toplantıya bu ülkeler çağrılmamıştır. Çünkü yapılan toplantı Suni mezhebine mensup ülke yönetimlerini kapsayan bir toplantıydı. Nitekim Suudi Yönetimi'nin Suriye muhalefetinin arkasında olduğu ve yine mezhepsel duruşa uygun olarak Irak Kürdistan Bölgesel Başkanı Mesud Barzani'yle de ilişkileri geliştirilmeye çalışıldığı bilinmektedir. Keza, faşist Türk

Devleti bu oluşuma destek sunduğunu açıklamada gecikmedi. Kaldı ki, Erdoğan ve çetesi baştan itibaren İŞİD vb. karşı-devrimci güçlere yukarıdaki düşünüş tarzına uygun olarak destek sundular. "Teröre" Karşı Mücadele iddiasıyla toplantıya ön ayak olan Suudi Arabistan ise, Suriye'deki İŞİD'e en büyük ekonomik desteği sunan ülkedir. Katar'da aynı desteği sunmuştur. Türk Devleti'nin desteğiyle bu katil sürüsü yurtsever Kürt Halkına, devrimci-demokrat güçlere karşı katliamlar yaptılar. Amed, Suruç, Ankara vb. tüm katliamların altında İŞİD'in imzası vardı. Destekleyicisi ve yönlendiricisi de Türk İstihbaratıdır. Aslında faşist Türk Devleti uluslararası mahkemelerde işlemiş olduğu bu insanlık suçundan dolayı yargılanması gerekirken; bugün İŞİD'e karşı mücadele ettiklerini iddia edenlerin yanında duruyor. Uluslararası emperyalist burjuvaların ikiyüzlü politikaları, ezilen dünya halklarına karşı işlemiş oldukları suçlar, TC gibi uşak yönetimlerin suçlarını ört bas etmeye elverişlidir. Çünkü sonuç itibariyle, suç ortağıdırlar. Aynı bataklıkta ürüyorlar, aynı bataklıktan besleniyorlar.

Aksi takdirde İŞİD'in yaratılmasına ve gelişmesine ön ayak olan Suudi Arabistan, Katar, Türkiye'deki faşist ve gerici yönetimlerin, gerçek manada İŞİD'le mücadele edemeyeceklerini başta ABD emperyalizmi olmak üzere, Batılı Emperyalist Devletler bilmiyor mu? Tabii ki biliyorlar, faşist Türk Devleti'ne sınırlarını kontrol etmeden daha duyarlı olması gerektiği noktasında yapılan uyarılar bir itiraf niteliğindedir. Nitekim Batılı duyarlı tüm güçler yapılan bu işbirliğinin farkındalar. Erdoğan ve çetesine karşı bu konuda derin bir güvensizlik duymaktadırlar. Tabii ki bu tepkinin haklı bir zemini vardır. Paris sokaklarını kan gölüne çeviren bu gerici anlayışın temsilcileri, direk ve dolaylı yoldan yukarıda altını çizdiğimiz devletlerden destek gördüler. Bu devletler bugün sözümona yarattıkları "terörist" odağa karşı Batılı emperyalistlerle aynı masadalar. Ama İŞİD'e karşı en kahramanca mücadeleyi yürüten Kürt halkının temsilcileri Alman mahkemelerinde yargılanıp mahkum edilmektedir. Yine Türkiyeli sosyalistler-devrimciler benzeri saldırılarla karşı karşıya kalmaktadır. Tüm bunlar bize neyi gösteriyor. Tüm bunlar bize emperyalistlerin ve uşaklarının esas hedeflerinin yurtsever-devrimci ve sosyalist güçleri olduğunu gösteriyor. Tüm gerici odaklar şu veya bu şekilde sonuç itibariyle uluslararası emperyalist güçlerin çıkarlarına uygun olarak konumlanırlar. Bu karşı-devrimci cepheye kan taşırlar. Dönemsel olarak çıkarlarından dolayı aralarında yaşanan çatışmalar yukarıdaki gerçeği değiştirmez. Sorun ezilenler, devrimciler, sosyalistler olunca bütün haydutlar aynı yöne bakar.

Nitekim Türk Devleti'nin, gerek Suriye'de ve gerekse Irak'ta esas hedefinin PKK ve PKK'ye paralel hareket eden yurtsever Kürt güçleri olduğu açıktır. "Osmanlı'da oyun çoktur" söylemi bugün pratik olarak yine gündemdedir. Türk Devleti Irak Kürdistan Bölgesel Yönetim Başkanı Mesud Barzani aracılığıyla Kürt kazanımlarını yok etme, Kürtler lehine bölgede ortaya çıkan yeni olanakları etkisiz kılmaya çalışıyor. Bu konuyu ayrı bir başlık altında ele alacağım için şimdilik geçiyorum.

Diğer bazı gerçeklere gelince; her şeyden önce, hiçbir şey bir anda oluşmaz. Her şey belli tarihsel koşullar içinde şekillenir. Bu şekillenişin mutlaka iç ve dış nedenleri vardır. Eğer nesnel koşullar mevcut değilse, iradi zorlamalarla toplumsal değişimler yaratılamaz. Geniş yığınlar belli amaçlar için harekete geçirilemez.

Bugün İŞİD denilen örgütün Müslüman halklar arasında bu denli destek bulmasının iç ve dış koşulları vardır. Bu koşulların başında emperyalistlerin bölgeye müdahaleleri, yeraltı-yerüstü zenginlik kaynaklarını talan etmeleri gelmektedir. Bu müdahaleler, bölge halklarının daha da yoksullaşmasına yol açmaktadır. Bölgede burjuva demokratik devrimlerin yaşanmaması, demokratik hak ve özgürlüklerin yok denilecek derecede az olması, feodal kalıntıların, dini gericiğin sosyal ve siyasal yaşamda etkin olması, İŞİD vb. Ortaçağ zihniyetiyle beslenen oluşumların ortaya çıkmasına nesnel bir zemin sunmaktadır. Dolayısıyla, İŞİD olgusunu

emperyalistlerin bölgedeki baskı ve sömürü politikasında bağımsız düşünemeyiz. İŞİD olgusunu bölgedeki demokratik, laik-ilerici ve sosyalist hareketlerin zayıf olmasından bağımsız düşünemeyiz.

Tarih boşluk tanımıyor. Sosyalist maskeli bürokratik burjuva diktatörlüklerin yıkılmasıyla birlikte, emperyalist-kapitalist sistem ve dünya gericiliği bilimsel sosyalist fikirlere karşı her cephede saldırıya geçti. Sosyalist maskeli bürokrat burjuvaların, sosyalizm adına yıllarca işledikleri suçların kitleler nezdinde yaratmış olduğu prestij kaybına, bir de emperyalistlerin ideolojik saldırıları eklendi. Diğer bir ifadeyle, iç ihanetle dış saldırılar birleşince, bu prestij kaybının boyutu daha da genişledi. Hiç şüphesiz Ortadoğu ve yakın çevresinde doğan bu boşluğu İslamcı hareketler doldurdu. Filistin hareketinde olduğu gibi geçmişin ilerici-laik hareketleri dahi dini gericiliğin etki alanına girdiler. Emperyalistlerin bu hareketlerin gelişmesinde oynamış olduğu rolü Afganistan pratiğinde ortaya konulduğu için yeniden tekrar yapmayacağız.

Gelinen aşamada İŞİD gibi karşı-devrimci güçler şahsında İslami cephede yaşanan tartışmalara dair de bir kaç söz söylemek gerekir: Kimi İslami çevreler, İŞİD'in pratiğinin İslamiyet ile asla bağdaşmadığını ileri sürerken, daha objektif bir çizgide bakanlar ise, bunun İslam'la bir bağının olduğunu ileri sürmektedirler. İddialarını ise, İslam tarihinde peygamberin damadı ve torunlarının katledildiği, kadınların karnının değildiği, yaşanan iç iktidar hesaplaşması sayısızca insanın yaşamına mal olduğu gerekçelerine dayandırmaktadırlar. Bizce de gerçeğe daha yakın olan ikinci görüştür. Dolayısıyla İŞİD İslam değildir, yaklaşımı doğru bir yaklaşım olmadığı gibi, ikna edici de değildir. Doğru tutum; bu pratiklere kaynaklık eden ideolojik zeminin sorgulanmasıdır.

"Müminlere karşı şefkat, kafirlere karşı şiddet" zihniyeti İŞİD gibi, Boko Haram, El Şabab, El Kaide vb. oluşumların ortaya çıkmasına zemin hazırlıyor. Dünya İslam Alimleri Birliği Başkan Yardımcısı **Yusuf El Kardavi** şöyle diyor: "Suriye'deki kız çocukları cihatçılara helaldir. Savaşta siviller öldürülür. Eğer masumsa zaten cennete giderler." Şu bir gerçek ki; yukarıda adını saydığımız örgütlerin toplu katliamlar yapması, başka dinlerden ve mezheplerden kadınların, çocukların kaçırılması (Şengal'de işlenen vahşet yakın tarihimizin en acı örneklerinden biridir) her türlü insanlık dışı uygulamalara maruz bırakılması tam da yukarıdaki anlayışın ürünüdür. Bu anlayış sahipleri İslami bağnaz bir tarzda yorumluyorlar demekle İslam'ı aklamış olmuyor. Örneğin; çağımızda kafa kesmek derken ilk akla Müslümanlar geliyorsa, tüm samimi ve dürüst inançlı insanlar, bu anlayışa kaynaklık eden nedenleri sorgulaması gerekir. Ki; bu sorgulama bugün belli kesimler tarafından yapılıyor ve yapılmak zorundadır. Duyarlı kimi yazarlar tarafından yapılan şu değerlendirmeleri gelinen aşamada işin vardığı tehlikeli boyutlar hakkında bize ikna edici veriler sunmaktadır: "Eskiden Allah-u Ekber" sesi duyulunca insanlar ibadet için camiye koşuyordu, şimdi "Allah-u Ekber" sesi duyulunca insanlar kaçıyor, sığınacak yer arıyor."

Çünkü bu güçler tarafından tüm cinayetler "Allah-u Ekber" nidaları eşliğinde yapılıyor. Bugün yaşanan gerçek tablo budur. Eğer gerçekleri olgularda araydıcaksak, ki aramamız gerekir, o zamanda hiç kimse bu tablo karşısında kör-sağır-dilsiz rolüne bürünemez. Gerçekleri görme yerine bağnaz ve soyut argümanlarla karşı savunmaya geçmek; en başta inanç ve vicdan özgürlüğü çerçevesinde inanan tüm samimi Müslümanlara karşı saygısızlık yapılmış olur. Dahası gerçekler inkar edilerek, yanlışlara karşı mücadele edilemez.

Burada görülmesi ve pratik tutum alınması gereken diğer bir başka gerçek ise; bu karşı-devrimci örgütlenmelerin pratiğinden hareketle Müslüman halklara karşı oluşan ön yargıdır. Bu ön yargılı tutumlara karşı net bir duruş sergilemek gerekir. Her Müslümanı İŞİD'ci görme anlayışı ön yargılı ve tehlikeli bir anlayıştır. Bu anlayış farklı inançlardan, dinlerden halkların birlikte yaşamasını objektif olarak ortadan kaldıran bir anlayıştır. Özünde İŞİD gibi karşı-devrimci güçlerin değirmenine su taşıyan bir anlayıştır. Kaldı ki; soruna biraz daha soğukkanlı ve objektif bakan

herkes bugün İŞİD'e karşı ağırlıklı olarak savaşı yürüten güçlerin önemli bir bölümünün kendisini Müslüman olarak ifade ettiği gerçeğini de görecektir.

Özet olarak; dikta rejimleriyle yönetildiği, demokratik hak ve özgürlüklerin yok denilecek derecede az olduğu, hırsızlığın-çürümüşlüğün neredeyse gelenek haline geldiği bir bölgede böylesi bağınaz, gerici hareketlerin ortaya çıkması bir ölçüde kaçınılmazdır. Sorunun altında yatan ideolojik-siyasal-ekonomik nedenleri bulunup ortaya çıkarılmazsa, çözüme dair ortaya objektif bir reçetede de konulamaz. Hiç şüphesiz bugüne kadar bu konuda en gerçeğe yakın-uygun çözüm önerileri yurtsever, devrimci-demokratik, sosyalist güçler tarafından ortaya konuldu. Şimdi yapılması gereken bölgede bu gerici güçlerin etki alanlarını daraltmak için, daha esnek ittifak politikalarıyla en geniş kesimlerin bir araya getirilmesini sağlamaktır. Yine bölgedeki laik ve ilerici güçlerin mücadelesine destek sunmaktır. Bölgedeki halklar arasında gerçek manada bir birliğin sağlanması, dinsel ve mezhepsel çatışmaların engellenmesi ancak bu güçlerin bölge siyasetinde etkin bir konuma gelmeleriyle mümkün olabilir.

GÖÇMENLERE KARŞI DUVARLAR ÖRÜLÜYOR

Göçmenlik olgusunun tarihi, insanlık tarihi kadar eskidir. Dolayısıyla burada esas amacımız göçmenlerin tarihini kapsamlı bir şekilde irdelemek değildir. Burada esas olarak üzerinde duracağımız konu; bugün göç dalgasını durdurmak için kimi zaman yollara barikat kuran emperyalistlerin bu insan göçündeki sorumluluğunu ortaya koymaktır. Çünkü bugün Batı Avrupa'ya gelen göçmenlerin çoğu bölgelerinde yaşanan savaşırlardan dolayı geliyor. Elbetteki ekonomik nedenlerden dolayı gelen göçmenlerde vardır. Yani savaşlar ve yoksulluk göçmenlik olgusunun ana sebeplerindendir.

O halde tereddütsüz bir şekilde şu gerçekleri ifade etmek zorundayız. Göç olgusu emperyalistlerin sömürü ve talan politikalarının bir eseridir. Herkes yüksek sesle şu soruyu kendi kendine sormalıdır. Mültecilerin ağırlıklı olarak yoksul ülkelerden ve savaşların çıktığı bölgelerden gelmesi bir tesadüf müdür? Tabi ki, değildir. Bu ülkeler emperyalist tekellerin sömürü kıskacı altındadır. Bu ülkeler emperyalist tekellerin çıkarları için yaratılan haksız savaşların girdabındadır.

Afganistan'da, Irak'ta, Libya'da, Suriye'de yaşananlar bunun en somut göstergesidir. Dolayısıyla mülteci sorunu haksız savaşlara karşı mücadele sorunuyla direk bağlantılı olan bir meseledir. Mülteci sorunu deyince; kavranılması gereken ilk olgu; emperyalizme karşı mücadele sorunudur. Anti-emperyalist mücadele yürütülmeden, ne bu sömürü çarkı durdurulabilir ne de haksız savaşlar önlenir.

Tekrarlıyoruz: Bugün emperyalist devletlerin artan sömürü ve talan politikaları, güncel olarak yaşanan kitlesel mülteci göçünün esas nedenidir. Emperyalist güçler arasında iktisadi ve politik yayılmacılık şeklinde süren egemenlik kavgası Suriye'de somut bir olguya dönüşmüştür. Bir yandan ABD ve AB emperyalistlerinin işbirliği, diğer yandan Rusya, Çin emperyalistlerinin ortaklığıdır. Benzeri tarzda saflaşmalar bölgedeki gerici ve faşist devletler şahsında da giderek somutlaşmaktadır. İŞİD'e karşı mücadele, işgalciliğin meşru gerekçesi haline geldi. Oysa özünde yaşanan emperyalistlerin bölgede hakimiyet kurma savaşıdır. İşbirlikçi, uşak devletlerde efendilerinin çıkarlarına uygun olarak konum almaktadır. Türk Devleti'nin 2015 yılında Rusların uçağını düşürmesi ve bu hamlenin ABD ve Batılı emperyalistlerden destek görmesi bir rastlantı değildir. Perde arkasındaki ittifakların, gerçeklerin daha bir görünür hale gelmesidir. Yakın gelecekte bu çatışmalar inişli-çıkışlı bir tarzda sürmeye devam edecektir. Hem uluslararası düzeyde, hem de bölgesel bazda oluşan karşı-devrimci bloklarımlar daha bir derinleşecektir. Batılı emperyalist devletlerin "ılımlı İslam" projesinin figüranı Türk-İslam sentezci faşist Türk Devleti bu

çatışmada ilk kaybeden oldu. Bütün komşularıyla çatışmalı hale geldi. Ekonomik anlamda büyük kayıplara uğradı. İŞİD denilen kanlı örgütle sürdürdüğü kirli ilişkiler açığa çıktı. Kürtleri bölge siyasetinde etkisiz kılan projeleri suya düştü. Kürt halkının haklı ve meşru direnişi bölgede ve uluslararası planda giderek daha çok destek görmeye başladı. Hiç şüphesiz tüm bu gelişmelerin kalıcı bir rotaya oturması daha bir zaman alacağı açıktır. Bu konuyu ayrı bir başlık altında ele alacağım için şimdilik geçiyorum.

Son dönemlerde Avrupa Birliği üyesi ülkelerin gündeminden düşmeyen mültecilik sorununa karşı takınılan tutum da tamamen sınıfsaldır. Her şeyden önce bu birliğin başını çeken büyük emperyalist devletler, sorunun nedenleriyle değil, sonuçlarıyla ilgileniyorlar. Sınır kapılarına dayanınca binler, ilk akıllarına gelen şey, sınırlarda örülmesi gereken duvarlar. Göçmenleri Türkiye vb. bağımlı ülkelerde tutmak için verilmesi gereken rüşvetler. Nitekim faşist Türk Devleti'yle bu yönlü anlaşmalar imzalamakta oldukça hızlı davrandılar. Ama şu da bir gerçek; Türk İslam Sentezcisi faşist Türk Devleti'nin bu anlaşmalara ne ölçüde riayet edeceği tartışma konusudur.

Peki, Avrupalı Emperyalist Devletler neden göç olgusunun nedenleri üzerinde durmuyorlar. Çünkü ucu kendilerine dokunuyor da ondan. Irak işgalinde suç ortağıdır. Libya'da, Suriye'de sahneler. Bölgede patlayan birçok silahın satıcısıdır. Bölgede yaşanan ulusal-dinsel-mezhepsel çelişkilerin kaşyıcıdır. Başta petrol olmak üzere bölgedeki yer altı zenginlik kaynaklarından pay alma nöbetindedir. Askerleriyle, tanklarıyla, uçaklarıyla, savaş gemileriyle karadan, denizden bu denli konumlanmalarının başka bir izahı var mıdır?

Eğer sorun İŞİD'e karşı mücadele sorunuysa, bu kanlı çetenin bu denli gelişmesine ön ayak olan, baştan beri destek sunan Suudi Arabistan, Katar ve Türk Devleti'ne karşı bir tutum alınması gerekmez miydi? Bırakalım tutum almayı, Suriye'deki göçmenleri kabul etti diye, Tayyip Erdoğan ve çetesine durmadan destek mesajları sunuluyor. Bunlar yapılırken Türk Devleti'nin Suriye'deki iç savaşın körüklenmesinde oynamış olduğu rolü görmezlikten geliyorlar. Bunu göremeyecek kadar körler mi? Tabii ki, değildirler. Bilakis suç ortağıdır. Emperyalistler silah satışı için karışıklık istiyorlar, enerji pazarlarındaki paylarını arttırmak için var olan dengenin lehlerine değişmesini istiyorlar. Tüm haksız savaşların amacı budur. Bunları istiyorlar, lakin bu haksızlıkların yollara düşürdüğü yüzbinlerce göçmeni istemiyorlar. Afganistan, Suriye, Irak, Afrika'nın çeşitli bölgelerinde ortaya çıkan savaşlarda emperyalistlerin imzası vardır. Demek ki, bu göç dalgasının yaratıcıları belli. Yalnız yaratıcıları değil, aynı zamanda Batı Avrupa'ya doğru akan bu göç dalgasının engelleyicileri de belli. Şu son süreçte yapılan bu engelleyici icraatları biraz daha somutlamak istiyoruz.

Yapılan bazı araştırmalara göre; Dünya'da yaklaşık 60 milyon insan başta NATO olmak üzere emperyalist güçlerin çıkarmış olduğu haksız savaşlar ve emperyalist-kapitalist sistemin yoksulluk ve felaketlere yol açan sömürü ve talan politikalarından dolayı bulunduğu toprakları terk etmek zorunda kalmıştır.

Uluslararası Af Örgütü, 20 Haziran 2015 "Dünya Mülteciler Günü" dolayısıyla yaptığı açıklamada "2. Dünya Savaşı'ndan bu yana en kötü mülteci krizinin" olduğunu altını çizdi. 2014 yılında 3 bin 500 kişinin Akdeniz'i geçmeye çalışırken boğulduğu, 2015 yılından bu rakamın "şimdilik" 1865 olduğunu belirtti. Ki yılsonuna kadar bu rakam giderek yükseldi. Yine bir başka araştırmaya göre, son 15 yılda en az 38 bin 816 mülteci Avrupa kapılarında hayatını kaybetti. Avusturya'da bir kamyon kasasından yetmiş göçmenin cesedi çıkarıldı. Bunların arasında kadınlar ve çocuklar da vardı. Yani mültecilerin ölümü yalnız denizin derinliklerinde gerçekleşmiyor. Artık Avrupa merkezlerinde kamyon kasalarında da göçmenler ölüyor. Hiç şüphesiz göçmenlerin ölümlerine dair kamuoyuna yansımayan haberlerinde olduğunu peşinen kabul etmemiz gerekir. Söz gelimi, Afrika'da başlayan göçmen yolculuğunun, çöllerde, mayın tarlalarında ne tür yıkıcı

sonuçlarla karşı karşıya kalındığı tam olarak bilinmemektedir. Mültecilerin Avrupa'ya gelmesiyle sorunları bitmiyor. Bilakis belli yönleriyle artıyor. Emperyalist talanın yarattığı yoksulluktan, haksız savaşların yıkımından kaçan göçmenler, Avrupa kentlerinde ırkçı saldırılarla yüz yüze kalıyorlar. Tarihi tecrübelerle baktığımızda karşımızda şu gerçeği görüyoruz: Ekonomik krizlerin yükseldiği dönemlerde ortaya ya güçlü devrimci alternatifler çıkar da ırkçı hareketler. Ama görünen o ki, bugün Avrupa devletlerin yardımı ve teşvikiyle de ırkçı hareketler gelişti. Emperyalist-kapitalist sistemin yıkım politikalarının kitleler nezdinde bir tepkiye yol açması gayet normaldir. Olumsuz olan bu tepkilerin ırkçı partilerin etki alanında birikmesidir. Elbette bu tablonun ortaya çıkmasında burjuva medyasının, parlamentoların da rolü vardır. Bugün Eyalet Parlamentolarında "**Almanya için Alternatif Parti**" (AfD) var. Bu partinin niteliği ortadadır. Yine **PEGİDA** hareketi var. Bu hareketlerin kendiliğinden gelişen hareketler olduğu söylemi tam bir masaldır. Tüm ırkçı ve faşist hareketlerin bir alt yapısı ve tarihsel arka planı vardır. Bunun böyle olduğunu anlamak için Batı Avrupa'daki geçmiş faşist ve ırkçı hareketlerin tarihini incelemek yeterlidir.

Hiç şüphesiz bunlar yalnız Batı Avrupa'da yaşanmıyor. Türkiye'de artan mülteci nüfusuyla birlikte, ırkçı saldırılar arttı. Yine mülteciler düşük ücretlerle ve iş güvencesinden yoksun bir tarzda çalıştırılıyor, fuhuşa teşvik ediliyor, tecavüze uğruyorlar.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi bu sorun siyasi bir sorundur. ırkçı hareketlerin Batı Avrupa'da bu denli gelişmesi göçmenlere dönük onlarca fiili saldırının gerçekleşmesi, Avrupa'daki genel ekonomik ve siyasi tablodan bağımsız değildir. Yine bu saldırılar sorunun ciddiyeti ve geleceğe dair oluşturduğu tehlikeyi içeren işaretler sunmaktadır. Yargı kurumlarının bu yeni saldırı dalgasına karşı nasıl bir tutum sergilediklerini bilmiyoruz. Ama tutumlarının devletlerin politikalarından bağımsız olamayacağı açıktır. Fakat şuna inanıyoruz; başta Almanya, Fransa olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde bu ırkçı ve faşist hareketlere karşı ilerici-devrimci güçler, sosyalistler, demokratlar, anti faşistler ve tüm duyarlı emekçiler gereken tutumu alacaklardır. Bu karşı-devrimci odakların kimi devletlerin istihbarat örgütlerinden destek aldıkları bilinmektedir. Kimden destek alırlarsa alsınlar devrimciler ve anti-faşist güçler bunlara hak ettikleri dersi vereceklerdir. Bu ülkelerin tarihlerinde başta komünistler olmak üzere, tüm ilerici güçlerin faşizme karşı kahramanca sergiledikleri direnişler söz konusudur. Bugün kimi zaman sokaklarda bu direnişlerin işaretleri görülmektedir. Bütün işçilerin ve ezilen halkların birliğini-dayanışmasını içeren şiarların yükselmesi, pratiklerin gelişmesi, ezilen yığınların yeni felakete sürüklenmesini engelleyecek en büyük güvencedir. Bu konuda göçmen örgütlerine de büyük görevler düşmektedir. Şu açık ki; ırkçıların saldırılarından, devletin teröründen kurtulmanın yolu; yerli halklarla birlikte haklı ve meşru bir zeminde direniş mevziisinde yerimizi almaktan gesser.

EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEMİN “USLU” ÇOCUKLARI

Sivil faşist örgütlenmeler emperyalist-kapitalist sistemin “uslu” çocuklarıdır. Egemen sömürücü sınıflar bazı tarihsel süreçlerde sınıfsal çıkarlarına uygun olarak bu güçleri harekete geçirirler. Bugün Almanya'da sürmekte olan NSU davası da bu yönlü bazı dava sürecinde ortaya çıkan emareleri içermektedir. Göçmenlere dönük giderek artan ırkçı ve faşist saldırılarda emperyalist sistemin rolünü anlamak bakımından Almanya Federal Meclisinin oluşturduğu NSU Araştırma Komisyonu tarafından hazırlanan raporda ortaya konulan bazı yaklaşımlar üzerinde durmak istiyoruz. Hiç şüphesiz bu değerlendirmeleri daha çok raporda sunacağımız bölümler üzerinde yapacağız. Yine ırkçı-sivil faşist örgütlenmelere karşı izlenen kayıtsız tutumun temelinde devlet kurumlarının içinde belli bireylerin toleranslı yaklaşımlarından değil, devletin suç

ortaklığında kaynaklandığını düşünüyoruz. Bunun en iyi ispatı aşağıda raporda sunacağımız bölümlerdir.

“Devletin umursamaz olarak algılanması radikalleşmeyi güçlendiriyor.

1990’lı yılların başında cinayetle sonuçlanan ırkçılık vakalarında alkış tutulması.

1990’lı yılların başlarında özellikle mültecilere ve göçmenlere yönelik bir ırkçı ve neo- nazi şiddet eylemleri dalgası döneme damgasını basmıştı. Bu ırkçı motivasyonu olan şiddet yeni eyaletlerde birçok defa kamusal alanda ve çoğu kez bunlara sempati duyan bölge sakinlerinin gözleri önünde gerçekleşirken devlet güvenlik ve cezai takibat makamları mağdurların tarafında yer alarak etkin ve görünür bir şekilde faillere karşı müdahale etmemiştir. Aşırı sağcılara özenenlerden oluşan bir potansiyel ve sempatanları bu şekilde kendilerini cesaretlendirilmiş ve onaylanmış hissedebildile. [...]

Daha sonraki aylarda Doğu ve Batı Almanya’da her hafta sonu aşırı sağcıların dünya görüşüne göre “siyasi karşıtlar” yada “yabancı” sayılan insanlara karşı en ağır şiddet eylemleri gerçekleşti. Bunlar arasında Saarlouis de bir mülteci yurdunun ve Mölln’de Türkiye kökenli göçmenlerin yaşadığı bir evin kundaklanması gibi insanlara yönelik ölümcül saldırılar oldu.

Ağustos 1992’de tüm Almanya’dan Neo-nazi kadrolar, aktivistler siyasi olarak sosyalizasyonları aşırı sağ içerisinde olan gençler ve nazi dazlakları binlerce semt sakininin alkışları arasında Rockstock’un Lichtenhagen semtinde Vietnamlı eski sözleşmeli işçilere ayrılmış bir yurdu işgal etti. Semt sakinleri daha önce yakında bulunan iltica talebinde bulunanlar kayıt merkezini protesto etmişlerdi. Polis kuvvetlerinin saldırganlara iki gün boyunca tereddütlü bir şekilde karşılık vermiş olmasından sonra neo-naziler 26 Ağustos 1992 de molotof kokteylleri ile eski sözleşmeli işçilerin yurdunu yaktılar. 100’den fazla insan alevler içinde yanmaktan kıl payı kurtuldu. Rostock-Lichtenhagen’de çekilen resimler tüm dünyayı dolaştı ve bunun ötesinde kendilerini aşırı gençlik çevrelerine yakın hisseden ve sözde “**Arkadaşlık Birlikleri**”nde örgütlenmiş olan gençlere ve genç yetişkinlere açık mesajlar verdi! En ağır suçlarda bile polisin saldırıya maruz kalanlardan yana ancak tereddütlü bir şekilde taraf olacağı ve etkin bir cezai takibat yapılacağına dair pek korku duymak gerekmediği (sayfa 844)”[...]

Yine raporda denilmektedir ki “komisyon, 1990’lı yıllarda Neo-nazi aktivistlerine karşı polis tarafından yürütülen soruşturmaların aksamamasının, daha sonra davaların savcılık yada mahkemeler tarafından kapatılmasının Thüringen de olağan olduğu izlenimini kazandı. Bu şekilde gerek polis, gerek savcılık ve mahkemeler aşırı sağcı motivasyona sahip suçların yarım ağızla takip edildiği ve faillerin sonuçta pek ağır sonuçları hesaba katmaları gerekmediği izlenimini yaratıyorlardı.

Komisyon Thüringen’deki cezai takibat makamlarının bu şekilde THS içerisindeki ve bununla bağlantılı olan Arkadaşlık Birliklerindeki radikalleşmeyi yeterince ciddiye almadığı bu bağlamda işlenen suçları gereken ısrarla takip etmediği ve yürürlükte olan yasaları tutarlı bir şekilde uygulamadığı görüşündedir. Bu mutlaka üçlünün ve Thüringen’de kendilerini destekleyenlerin ağır şiddet eylemlerinden oluşan suçlar işleseler de cezalandırılmayacaklarını düşünebilmelerine katkıda bulundu. [...]

 (sayfa 846)

Görüldüğü gibi göçmenlere dönük yapılan tüm saldırılar ve işlenen cinayetler, bugün yargılanan birkaç faşist unsurun işi değildir. Bu saldırılar organize saldırılardır. Devletin militarist kurumlarından bağımsız saldırılar değildir. Saldırıları karşısında polis-yargı kurumları esas olarak seyirci konumundadır. Çünkü bu sivil-sağcı faşist güçler sistemden bağımsız değiller. Bu güçler siste emin dönemsel olarak rahatsızlık duyduğu kimi güçlere veya işçi ve emekçilerin gelişen mücadelesine karşı tetikçilik görevini üstlenmektedirler. Ki, ideolojik bakımından mevcut burjuva egemenlik sistemiyle oldukça uyumludurlar. Raporda bu güçlerin küçümsendiği-ciddiye alınmadığı yönünde yapılan değerlendirmeler yüzeyseldir. Neden küçümsendiği sorusunun yanıtı yoktur.

Verilmeye çalışılan mesaj bazı kurumlardaki görevlilerin kendi işlerini ciddiyetle yapmadıkları için ortaya bu olumsuz sonuçlar çıkmıştır. Bunca verilere rağmen sistemin kurumlarını aklama çabası söz konusudur. Rapor bu çaba içine girerken, neo-naziler saldırılarını sürdürmeye devam ediyorlar. Buna karşı Alman devletinin tutumu da açıkça ortada. Devlet, devrimcileri ve sosyalistleri tutuklamakla-yargılamakla meşgul. Türk devletiyle kirli pazarlıklar peşinde.

SAĞCILAR CİNAYET İŞLEMEZ

Raporda şöyle denilmektedir:

“Değerlendirilmiş olan dosyalar ve tanık sorgulamalarından komisyon, Anayasayı Koruma makamlarında tüm düzeylerde ön yargıların ve sabitleşmiş, düşünce şekillerinin neo-nazi teröristlerinden kaynaklanan tehditlerinin görülmesine engel olduğu izlenimini kazanmıştır. Örneğin; Anayasayı Koruma Teşkilatının çeşitli görevlerinin hep dediği, aşırı sağcıların şu an NSU’ya atfedilen türde cinayetleri ve patlayıcı madde saldırılarını gerçekleştirebileceklerini kesinlikle “düşünmemiştik” oldu. BFV, Neo-Nazi çevrelerde ne lojistiğin ne eylem kabiliyetinin , nede bir silahlı mücadele konseptinin olduğunu düşünüyordu. Silahlanan Neo-naziler ise silah delisi ve hobi bombacıları olarak küçümseniyordu. Raporlarda tekrar ve tekrar tespit edildiği gibi aşırı sağcıların silahlara ve patlayıcı maddeye olan “yüksek yakınlığının” bunların bir gün kullanılmasına da yol açacağı soyut olarak her ne kadar yadsınmasa da yeterince ciddiye alınmadığı. Ayrıca Anayasayı Koruma (polis) Teşkilatı (sağ) terörist fiillerin her zaman bir yazı veya diğer bir şekilde üstlenildiğine dair yanılığa düşmüşlerdi.” (sayfa 855)

“SAĞ GÖZ SABİT GÖRÜŞLÜ”

komisyonun tespitlerine göre Anayasayı Koruma Komitelerinden hiç birinin bulguları kasıtlı olarak görmezlikten gelme şeklinde “sağ gözü kör” değildi. Fakat komisyonun araştırmaları, Almanya’da militan Neo-nazi çevrelerin ve tek tek grupların oluşturduğu ve oluşturmaya devam ettiği tehlikenin NSU vakasından bağımsız olarak Anayasayı Koruma (ve aynı şekilde polis) Teşkilatı tarafından tekrar ve tekrar küçümsendiği ve basite indirildiğini ortaya koymuştur.”(sayfa 854)

“Raporlarda aynı zamanda neo-nazi çevrelerinde ve de göçmenlere ve siyasi karşıtlarına yönelik, (ölümle sonuçlananlarda olmak üzere) birden fazla saldırı sırasında bir çok silahın ve patlayıcı maddenin bulunmuş olmasından hareket ederek özlenen giderek artan militanlaşma olgusu anılırken tehlike potansiyelinin neden daha yüksek olarak değerlendirilememiş olduğu ve neden amirlerin yapılan değerlendirmelerden şüphe duymadıkları anlaşılmaktadır, anlaşılamamaktadır.”(sayfa 854 ve devamı)

Federal Anayasa Koruma Teşkilatı “...2005 yılında, diğer aşırı sağcıların terörist amaçlı niyetleri olduğu yönünde bir ip ucu yoktu.” deniyor. Dolayısıyla BFV erken uyarı sistemi olarak bir kere daha acı bir başarısızlık örneği sergiliyor. (sayfa 855)

Bazı yönleriyle Rapordaki ifadeler çok yalın ve nettir. Nedir net olan! Sağcılar cinayet işlemez. Öyle ya, sağcılar-ırkçılar emperyalist sistemin cici çocuklarıdır. Onlar cinayet işlemez, çiklet çiğner. Raporda bu bölümü okuduğumuz zaman ülkemizde 1980 öncesi sivil faşist güçlerin devletin gözetiminde işlemiş olduğu cinayetleri bir kez daha hatırlar olduk. O dönemde uzun süre TC’nin Başbakanlığı’nı yapan ve daha sonra Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel şöyle diyordu: “Hiç kimse bana sağcıların cinayet işlediğini söyleyemez”. Oysa bu açıklamaların yapıldığı dönemlerde sivil faşist güçler üniversitelerde akademisyenleri katlediyordu. Devrimci öğrencilerin

ağırlıkta olduğu okullara bombalı ve silahlı saldırılar düzenliyordu. Nerede ise her gün sokaklarda polislerin gözetiminde cinayetler işleniyordu. İşçi grevlerini-direnışlerini kırmak için silahlı saldırılar ve provokasyonlar tertipleniyordu. Tüm bunlara rağmen bu faşist zatin “sağ gözü kördü” sağ cephede olanları göremiyordu. Kendisi göremediği gibi herkesinde görmemesi için çaba sarfediyordu. Bu durumu iki yüzlü bir tutum olarak değerlendirmek kesinlikle eksiklikler taşıır. Eksiksiz ve doğru tanımlama bu cinayetlerin devletin gözetiminde işlendiği gerçeğidir. Ki bu gerçek; daha sonra her bakımdan net olarak ortaya çıktı.

Özellikle 2015 ve 2016 yılları ve ülke Almanya, aynı devlet aklı sahnede. peş peşe göçmenlere dönük cinayetler işleniyor. Bombalar patlıyor. Peki buna karşı devletin kurumları ne yapıyor? işte bu soruların yanıtını rapordan okuyalım; “... Yıllar boyunca suçların nedeni kurbanların çevresinde arandı, cinayetler yabancıların işlediği suçlar fuhuş çevreleri, mafya ve uyuşturucu ticareti bağlamında ele alındı –bir tek muhtemel hareket noktasının ırkçılık olacağı ihtimali fazlasıyla uzun bir zaman dikkate alınmadı ve hiçbir zamanda gereken ısrarlı takip edilmedi. [...]

.. Neo-naziler kimse onlara dokunmadan Almanya’nın bir ucundan diğer ucuna cinayetler işleyerek dolaşmayı sürdürdüler. [...] (sayfa 830)

“...Bavyera İçişleri Bakanı Dr..Beckstein’in yabancı düşmanlığı sorusuna karşı, polisin şu an suçun arkasında yabancı düşmanı bir neden olduğuna dair herhangi ip ucu” bulunmadığı şeklindeki tek bir cümleden ibaret cevabı ile tatmin olur.” (sayfa 833)

Keza Alman basınının bir bölümü olayları “döner cinayetleri” diye kamuoyuna yansıtmaya çalıştı. Hiç şüphesiz kapitalist zihniyetinin mantığı rekabet üzerinde kurulu. Lakin işlenen seri cinayetlerde yaşamını yitirenlerin hep göçmen olması, görünen o ki; öncelikli olarak ırkçı bir saldırı olma ihtimalini ön plana çıkarmıyor. Bilakis bu ihtimal kamuoyu nezdinde silikleştirme çabası içine giriliyor.

Nitekim öldürülen polis memuru ile ilgili olayda da bu gerçeğin izlerini görmek mümkündür: “...Soruşturmalar, olaylarda kullanılmış silahların ‘Nasyonal sosyalist yer altı’ başlıklı terör grubunun barındıkları yerde tesadüfen bulunmasından önce failerin sağcı teröristler olabileceğine dair bir ip ucunu ortaya çıkarmamış, ihtimali bile göz önünde bulundurmamıştı.”(sayfa 840)

Düşünebiliyor musunuz, kendi ifadelerine bakıldığında onların ihtimal vermediği bu gruplar yıllardan beridir yabancılara-göçmenlere dönük bir dizi eylem gerçekleştiriyorlar. Cinayetler, linç girişimleri, kundaklamalar vb. vb. Tüm bu olaylar yakın bir tarihi diliminde gerçekleşiyor. Birde bu odakların geçmişte yaratmış olduğu kanlı bir süreç vardır. Soruşturmayı yürüten güçlerin bu nesnel zemini hiç hesaba katmamaları basit bir hata olarak görülemez. Bu bilinçli bir tutumdur. Gerçekleri açığa çıkarma yerine, onları karartma çabasıdır.

Bizim örneğimizde de görüldüğü gibi polis teşkilatı, yargı kurumları, ilericileri-devrimcileri-sosyalistleri izleme, yargılamak için dosyalar hazırlama konusunda yoğun bir çaba içine girerken ırkçı örgütlenmelere karşı hoşgörülü tutumlarını sürdürmüşlerdir.

Hiç şüphesiz bu saldırılar yalnız Batı Avrupa’da yaşanmıyor. Türkiye’de artan mülteci nüfusuyla birlikte, ırkçı saldırılar basının verdiği kadarıyla üç misli arttı. Yine mülteciler yeni hazır iş gücü potansiyeli olarak görülmesinin dışında, kalifiyeli elaman alımı tercihiyle alınıyor, hem düşük ücretlerle ve iş güvencesinden yoksun bir tarzda çalıştırılırken, yerli işçilerin ücretlerinin düşük tutulması için kullanılıyor ve hem de ırkçılık ve yabancı düşmanlığının işlenmesi ve körüklenmesinin aracı haline getiriliyor.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi bu sorun siyasal bir sorundur. Irkçı hareketlerin Batı Avrupa’da bu denli gelişmesi ve göçmenlere, dönük onlarca fiili saldırının gerçekleşmesi Avrupa’daki genel ekonomik ve siyasal tablodan bağımsız değildir. Yine bu saldırılar sorunun ciddiyeti ve geleceğe dair oluşturduğu tehlikeyi içeren işaretler sunmaktadır. Yargı kurumlarının bu

saldırılara karşı tutumu da bilinmektedir ve bu tutumlar devletlerin politikalarından bağımsız değildir. Fakat biz şuna inanıyoruz; Almanya, Fransa başta olmak üzere bir çok Avrupa ülkesinde bu faşist ve ırkçı hareketlere karşı ilerici-devrimci güçler, sosyalistler, demokratlar, anti-faşist tüm duyarlı emekçiler gereken tutumu alacaklardır. Bu karşı devrimci odakların, devletlerin istihbarat örgütleriyle ilişkileri ve destekleri de bilinmektedir. Kimden destek alırlarsa alsınlar, devrimciler ve anti-faşist güçler bunlara hak ettikleri cevabı vereceklerdir. Bu ülkelerin tarihlerinde başta komünistler olmak üzere tüm ilerici güçlerin faşizme karşı kahramanca sergiledikleri direnişler söz konusudur. Bugün kimi zaman sokaklarda bu direnişlerin yeniden işaretleri görülmektedir. Bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının birliğini-dayanışmasını içeren şiarların yükselmesi, pratiklerin geliştirilmesi ezilen yığınların yeni felakete sürüklenmesini engelleyecek en büyük güvencedir. Bu konuda göçmen örgütlere de büyük görev düşmektedir. Şu açık ki; ırkçı saldırıları ve devlet terörünü geriletmenin yolu; bulunduğumuz ülkelerin halklarıyla birlikte haklı ve meşru bir zeminde direniş mevzilerinde yerimizi almaktan geçer.

KÜRT SORUNU

Kürt Ulusal Sorunu bugün Türkiye'nin en temel sorunlarından biridir. Türk Devleti iç ve dış politikada attığı her adımda karşısında Kürt Ulusal Sorununu görmektedir. Yine Türk egemen sınıfları tarafından Kürt Ulusal Mücadelesini ezmeye dönük planların yapılmadığı tek bir gün yoktur. Bölgedeki komşularıyla ilişkileri, içerdeki silahlanma ve militaristleşme politikalarının temelinde esas olarak bu sorun yatıyor. Türk Devleti kurulduğundan beri Kürt topraklarında hep sürgün-ölüm ve zulüm ekmiştir. Ama ettikleri, kölelik ilişkisini üretmedi. Tam tersine koca bir coğrafyaya yayılan bir direniş yarattı. Sorunu yaratanlar şimdi bu direniş karşısında acizlik içinde kıvrandıkça kıvranıyorlar.

Türkiye Cumhuriyeti "**Tek Dil, Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Devlet**" ırkçı-şoven anlayışının eseridir. Bu zihniyet Türkiye gibi çok uluslu ve azınlık milliyetlerin yaşamış olduğu bir coğrafyada "herkes Türk'tür", ırkçı yaklaşımını dayattı. Buna itiraz edenler, ya imha edildi, ya da devlet terörüyle sindirildi. Tabi ki, bu süreç TC kurulmadan önce başlatıldı. Ermeni Soykırımını tam bu döneme denk geliyor. Bu Soykırımda din faktörü de kullanılmıştır. Bu sinsi ve ikiyüzlü politikanın, Müslüman halkların içinde bir karşılığı da olmuştur. Oysa TC, Türkçülük-İslamcılık ırkçı felsefesine uygun olarak kurulmuştur. Nitekim TC kurulduğundan kısa bir dönem sonra Kürtleri de hedef tahtasına oturtmuştur. Kürtlerin Müslüman olması, egemen ırkçı Türk hakim sınıfların zulmünden kurtulmasını engelleyememiştir. İrkçı-inkarcı asimilasyon politikaları Kürt halkının haklı ve meşru direnişinin ortaya çıkmasına vesile olmuştur. Kürt coğrafyasında farklı tarihlerde yaşanan başkaldırıları TC tarafından katliamlarla-sürgünlerle bastırılmıştır.

Yakın tarihimizde, yani 1980 yılları ortasında PKK tarafından başlatılan gerilla savaşına karşı faşist Türk Devleti tam da niteliğine uygun olarak karşı-devrimci şiddeti en acımasız bir şekilde uyguladı. Onbinlerce Kürt işkence tezgahlarından geçirildi, binlercesi hapishanelere gönderildi, gözaltında kaybedildi, faili meçhul cinayetlerle, yargısız infazlarla katledildi. milyonlarca Kürt yaşadığı topraklardan koparılarak zorunlu göçe tabi tutuldu. Barınma mekanları ateşe verildi. Ekonomik olarak büyük yıkımlara uğradılar. Gittikleri kentlerin varoşlarında yoksulluk ve sefalet içinde yaşamlarını sürdürmek zorunda kaldılar.

TC bu ahlaksız ve kuralsız devlet terörünü uygularken başta ABD Emperyalizmi olmak üzere, tüm Avrupalı emperyalistler Türk Devleti'ne destek sunuyorlardı. Silahlarını satmaktan geri durmuyorlardı. Gerekçeleri ise; malum, yine "terörizm" demagojisi. Yani öz olarak söylenmek

istenen şu: "Teröristlere" karşı devletin saldırma ve imha etme hakkı vardır. Bu saldırılara karşı ezilenlerin-yok sayılanların direnme hakkı ise reddediliyordu. Aynı zamanda "terörizm" demogojisiyle bu haklı mücadeleye karşı karalama kampanyaları yürütülüyordu. Ama gerçekler, tüm karalama kampanyalarını boşa çıkaracak ve hasmının kendisine saygı göstermesini sağlayacak kadar güçlüdür. Kürt Ulusal Sorunu yoktur, diyen faşist Türk Devleti, Kürt halkının engellenemez-önlenemez direnişi karşısında Kürt Ulusal Sorununun varlığını kabul etmiştir. Bunu sağlayan direnişin kendisidir. Ama sorunun varlığını kabul eden Türk Devleti, çözümüne yanaşmamıştır. Dün Kürt Ulusal Sorunu yoktur, dolayısıyla Kürt Ulusal Demokratik Hakları da yoktur diyenler, bugün dönem dönem sistemin sözcüleri sorunun varlığını kabul ediyor. Ama sıra bırakalım KKTH'na, Ulusal Demokratik taleplerin kabulüne geline, devreye yine inkarcı-redçi politikalar giriyor. Yani Türk Devleti özet olarak şunu diyor: Evet Kürtler vardır. Ama KKTH ve Ulusal Demokratik Hakları yoktur. Örneğin, anadillerinde eğitim yapamazlar. Günlük sosyal yaşamda Kürtçe konuşabilirler, ama resmi kurumlarda kendi sorunlarını kendi dilleriyle ifade edemezler. Çünkü, Kürt dilinin Türk Anayasası'nda bir resmi statüsü yoktur. Tüm bunları reddeden bir devlet, Ulusların Kendi Kaderini Kendisinin Tayin Etme Hakkına saygı gösteremez. TC'nin bugün yaptığı, yapmaya çalıştığı tam da budur.

Dahası 2015 yılı sonu itibariyle dün köylerinden baskıyla-zorla göç ettirilen ve yakın kentlere yerleşenler, bugün buldukları yerleşim alanlarında dizginsiz devlet terörüyle-cinayetlerle daha iç kesimlere ve batı illerine doğru sürülmektedir. Erdoğan ve çetesi Kürt yurtseverlerine dönük "temizlik hareketinden" söz etmektedir.

Ama şu bir gerçek ki; tüm bu baskılar-katliamlarda sökmeyecektir. Haklı ve meşru olan bu mücadele sürecektir.

2015 yılı içinde Kürt halkının bir çok cephede İŞİD'e karşı yürüttüğü kahramanca mücadele, ezilen dünya halkları ve demokrasi güçleri nezdinde önemli bir sempati yarattı. Bölgede dikkatleri yurtsever ve ilerici güçlerden, gerici-dinci karşı devrimci odaklar arasındaki çatışmaya yöneltti. Bölgede yaratılmaya çalışılan Suni-Şii kamplaşmasına karşı, ilerici bir muhteva içeren bir bakış açısıyla her ulustan, dinden, mezhepten ezilenleri kapsayan birlikteliklerin oluşması temelinde olumlu bir gelişmenin yolunu açtı.

Açık olan şu ki; bölgede ilerici ve devrimci bir perspektife sahip bağımsız-özgür ittifaklara ihtiyaç vardır. Başta PKK olmak üzere tüm ilerici-yurtsever güçleri tasfiye etmeye, etkisiz kılmaya çalışan TC, İran, Suudi Arabistan vb. ülkelerin karşı-devrimci planları ancak bu yönlü atılacak adımlarla boşa çıkarılabilir. Taktik politikalar adı altında, gerici devletlerin çıkarlarına hizmet eden pratik adımların Kürt halkının mücadelesine büyük zararlar verdiği tarihi tecrübelerle ortadadır. Kürtlerin kazanımı birliğinde, bölgedeki diğer ezilen halklarla ortak mücadelede ittifaktan yarar.

Son dönemde TC'nin her fırsatta, PKK ile İŞİD'i aynı kefeye koymaya çalışması, İŞİD'e karşı uluslararası planda oluşan haklı tepkiyi Kürt Ulusal Mücadelesine yöneltme çabasıdır. Bu çabanın beyhude bir çaba olduğu açıktır. Herşeyden önce Ulusal Demokratik talepleri içeren Kürt Ulusal Mücadelesi tarihsel olarak haklı bir zemine oturmaktadır. Dinsel, mezhepsel temelde halkları birbirine boğazlatan hiçbir mücadelenin haklı ve meşru bir yanı yoktur. İŞİD gibi karşı-devrimci oluşumların pratikleri, ezilen halkların birliğine saplanan bir hançer gibidir. İŞİD pratiğinde de görüldüğü gibi bu kanlı hançerin sapı genel olarak faşist ve gerici devletlerin ellerindedir. Bölgede Kürt halkının mücadelesini etkisiz kılmak için Türk Devleti, Kobane de ve genel olarak Rojava'da bu kanlı hançerin sapını tutmaktan asla tereddüt etmemiştir. Figüranlar değişebilir, ama Türk Devleti'nin bu kirli amacı asla değişmez. Çünkü, Türk Devleti çok iyi biliyor, bölünmüş Kürdistan'ın herhangi bir parçasında ortaya çıkacak bağımsız bir oluşumun, diğer parçalardaki

mücadeleyi de etkileyeceğini. Bundan dolayı da Kürtlerin lehine ortaya çıkan her olumlu gelişmeye karşı pervasızca bir tutum içine girmektedir.

Osmanlı saraylarında yaşanan iktidar entrikaları, bugün faşist Türk Devleti'nin baş sözcüsü olan Erdoğan'ın sarayında devam etmektedir. Yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi Kürtler adına ortaya çıkan kazanımları yok etme veya kalıcılaşmasının engellenmesinin yolu Kürtlerin birliğini parçalamaktan geçer. Dün Türk egemen sınıf sözcüleri tarafından bir aşiret lideri olarak görülen Mesud Barzani, bugün Saray Çankaya ve Türk İstihbaratı tarafından resmi olarak kabul görmektedir. Türkiye Kürdistanı'nda kentler, kasabalar kuşatma altındayken, kadınlar, çocuklar 2015 yılı sonu itibariyle neredeyse her gün katledilirken, yurtseverler, devrimciler, sosyalistler dağ başlarında, sokaklarda, evlerde diğer aile bireylerinin gözleri önünde katledilirken, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetiminin yöneticileri bu katillerle el sıkışma derdindeydiler. Ne uğruna tabiki Kürt coğrafyasını bölüp parçalayan bazı faşist devletlerin çıkarları uğruna.

TC Devleti hem bölge düzeyinde hem de uluslararası planda Mesud Barzani önderliğindeki Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimini ön plana çıkararak, PKK'nın hareket alanını daraltmaya çalışmaktadır. Bu politika ekseninde geçmişte bu güçler arasında yaşanan çatışmalardan dolayı, yüzlerce Kürt savaşçısının yaşamını yitirdiği bilinmektedir. Kürdü Kürde kırdırma, Kürtlerin birliğine giden yolları tıkama, Kürt coğrafyası üzerinde denetim kuran tüm faşist ve gerici devletlerin her daima uygulamaya çalıştıkları en sinsi politikalarından biridir. Bu politikalar emperyalist devletlerden bağımsız değildir. Kürtler için emperyalistlerin önerdiği her "çözüm" önerisi yeni saldırılar için kurgulanmış bir tuzaktır. Çünkü, emperyalistler ezilen halkların lehine sorunların çözüm adresi değildir. Gerçek çözüm; ezilen ulusların-halkların kendi geleceklerini özgürce belirleme hakkıyla sağlanabilir. Gerçek çözüm; Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklarının Proleter Enternasyonalist düşünüş tarzına uygun olarak birliğinin sağlanmasıyla mümkün olabilir.

Bu konuda şu gerçeğin altını bir kez daha çizmek istiyoruz: Kurt'un kuzu'yla dostluğu ne ise, emperyalistlerinde başta Kürt halkı olmak üzere, Ortadoğu halklarıyla dostluğu odur. Emperyalistlerin bugün Suriye'de Kürt güçlerine sundukları destek, "Düşmanın düşmanı dostumdur" anlayışının ürünüdür. Bir yandan PKK "terörist"dir diyeceksiniz; diğer yandan PKK'nın aktif olarak desteklediği bir mücadeleye destek sunacaksınız. Samimi tutum, önce PKK'ye dair yapılan değerlendirmenin düzeltilmesini gerektiriyor. Bu da yetmez. Bundan dolayı Kürt halkından özür dilenmesi gerekir.

Görülmesi gereken diğer bir gerçek ise; bugün İŞİD vb. karşı devrimci odaklara karşı en büyük savaşımı yürüten Müslüman dinine mensup laik-ilerici ve bölgenin tüm duyarlı halklarıdır. Kürtler bu haklı direnişin ön mevzilerinde konumlanmış durumdadır. Ama sözüm ona İŞİD'e karşı mücadele yürüttüklerini söyleyen Batı Avrupalı emperyalist devletler Kürt siyasetçilerini devrimcileri tutukluyor. Bu karşı devrimci pratiğin en iyi uygulayıcısı da Alman emperyalist devletidir. Bu iki yüzlü politikalara karşı da tutum almak tüm duyarlı güçlerin görevidir.

Bugün koşullar nasıl olursa olsun enternasyonal proletaryanın hayallerini gerçeğe dönüştürmenin yolu Afrika'dan Asya'ya, Amerika'dan Avrupa'ya, siyah tenli- beyaz tenli her dilden, dinden, mezhepten bütün işçileri ve emekçileri emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı birleştirmekten geçer. Emek eksenli yaratılacak bu birlik her türlü baskıya, sömürüye ve zulme karşı mücadelenin en büyük güvencesidir.

Bu konuda Alman Devleti'nin yirminci ve yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğinde Türkiye toprakları üzerinde gerek TC' nin ve gerekse önceli olan Osmanlı İmparatorluğunun son sürecinde Ermenilere ve daha sonra Kürt Ulusu başta olmak üzere diğer azınlıklara karşı uygulanan

soykırımcı-asimilasyoncu ve sürgüncü politikalara karşı takınmış olduğu tutum, bugün burada neden yargılandığımızda açıklık getirecek bir niteliğe sahiptir. Elbetteki tarihi bir tekrarı içermiyor. Ama emperyalist devletlerin çıkarları her daima ezilen uluslara-halklara ve onların sınıf bilinçli örgütlerine karşı bir saldırıyı bir sindirmeyi içeriyor. Aşağıda sunacağımız tarihi örnekler bunun en iyi ispatıdır.

Yıl 1916, aylardan Ocak Reichstag Oturumu, **Dr K.Liebknecht** ilk sorusunu soruyor: “İmparatorluk Şansölyesinin savaş sırasında Osmanlı İmparatorluğu’ndaki Ermeni halkın evlerinden sürülüp yüz binlercesinin katledildiğinden haberi var mı?”

Türkiye’de Ermeni ahalisinin kalanının durumunu iyileştirme ve böylesi korkunç suçları gereken cezaya çarptırmak ve bunların tekrarlanmasını imkansız kılmak için, imparatorluk şansölyesi Osmanlı Hükümeti ile hangi müzakerelere girişti?”

Bu soruyu cevaplamak hükümet adına Krallık Elçisi Sayın **V.Stumm** söz aldı:

“İmparatorluk Şansölyesi Ermenistan’daki ahaliyi bazı bölgelere tehcir ederek, onlara yeni yaşam alanları tahsis ettiğinden haberdardır. Bu önlemler konusunda ahalinin tepkisiyle ilgili olarak bizimle Osmanlı Hükümeti arasında fikir alış verişi şu anda sürüyor. Daha fazla ayrıntı veremeyiz.”(Türkiye üzerine yazılar **Rosa Lüksemburg** sayfa 186)

Yıl 2015 Ermeni Soykırımı’nın 100 yılında Alman Cumhurbaşkanı **Jochim Gauck** yalnız Osmanlı İmparatorluğunun busaldırılarını bir soykırım olarak değerlendirmedir. Aynı zamanda bu katliamda Almanya’nın suç ortaklığına da dikkat çekti. Yine Almanya’nın Saksonya Anhalt Eyaletinde hazırlanan yardımcı bir ders kitabında 1915 olayları Ermeni Soykırımı olarak tanımlandı. Yıl 2016 bu konu ile ilgili Yeşiller Partisi Eş Başkanı **Cem Özdemir** tarafından, 2015 yılında oylamaya sunulmayıp geri çekilen önerge, yeniden Federal Parlamentonun gündemine geldi. Federal Parlamento Haziran 2016 tarihinde Ermeni soykırımını aldığı kararla tanıdı. Ancak asıl önemli olanı, karardan önce de Alman halkının önemli bir bölümünün yapılanın bir Soykırım olduğu konusunda net olmasıydı. Ama Alman Devleti’nin bu gerçeği görmesi için aradan bir yüzyıl geçmesi mi gerekiyordu. Tabi ki hayır! Yapılanın bir soykırım olduğu daha ilk günden biliniyordu. Ancak emperyal çıkarlar bu gerçeğin kabulünü engelliyordu. Yerinden- yurdundan edilmiş yüzbinlerce insan göç yollarında açlıktan-soğuktan ve Osmanlının kılıçları altında can verirken, imparatorluk şansölyesinin sözcüsü, sorulan soruya verdiği yanıt da “Osmanlı Hükümeti ile fikir alışverişinde, yeni yaşam alanlarında” söz ediyor. Suç ortaklığı yaptıkları açık. Bırakalım yeni yaşam alanları katledilen on binlerce Ermeni yurttaşın bir mezar taşı bile yok.

Yıl 2015-2016 Türkiye Kürdistanı’nda yaşam ölümün kıyısında sürüyor. Yüzyıl önce Ermeniler, şimdi ise başta Kürtler olmak üzere tüm muhalif ve alternatif güçler büyük bir kuşatma altında. Cellatlar sokaklarda, yargı kurumları da mahkeme salonlarında harıl harıl çalışıyorlar. Tüm bunlara karşın Berlin’in tutumunda bir değişiklik yok. Yine ön planda olan emperyalist devlet çıkarlarıdır. Yani Türk Devletiyle suç ortaklığıdır.

Dr.Liebkecht’in yüzyıl önce sorduğu soruyu biz bugün -yeniden tekrarlıyoruz. Haberin var mı Berlin, Türk Devleti’nin özellikle 2015 yılının sonunda Sur’da- Cizre’de- İdil’de, Nusaybin’de, Yüksekova’da, Şırnak’da “**Taş üstüne taş, omuz üstünde baş**” bırakmama faşist zihniyetine uygun olarak kadınları, çocukları gençleri, yaşlıları, yurtsever devrimci militanları katlettiğinde yerleşim alanlarını yakıp yıktığında. Haberin var mı Berlin!

Ankara’da Saray’da oturan Erdoğan ve çetesini eleştiren gazetecilerin tutuklandığında. Haklarında onlarca dava açıldığında. Yüzlerce Kürt siyasetçinin bir rehin gibi hapisanelerde tutulduğunda. Haberin var mı Berlin! Durmadan çaldığı ve çaldığı paralara el konulmasını engellemek için yakın çevresine “paraları sıfırlayın” talimatını veren hırsız Erdoğan ve suç ortakları, bugün Türkiye coğrafyasında demokrasi ve özürlük kırıntıları adına ne varsa onları da

sıfırladığından “**tek dil, tek millet, tek devlet, tek vatan, tek bayrak**” ırkçılık felsefesine bir de “**tek sesi**” eklediğinden çok sesliliğin “terörizm” olarak algıladığından haberin var mı Berlin!

Hiç şüphesiz tüm bunlardan haberiniz var Berlin. Çünkü suç ortağısınız. Türkiye- Türkiye Kürdistanlı yurtsever devrimcileri sosyalistleri tutuklayıp yargılamanız bunun en somut göstergesidir. Bugün burada yargıladığınız bazı devrimciler hakkında Türk Devleti dahi herhangi bir soruşturma yürütmemiştir. Bazı arkadaşlarımız ise savunmanın ilk bölümlerinde ifade ettiğimiz gibi, Türkiye’deki olağanüstü mahkemelerin verdiği kararlar neticesinde yıllarını Türk hapishanelerinde geçirdiler. Şimdi ise, Türk Devleti’ne karşı mücadeleyi sürdürdükleri gerekçesiyle Alman Devleti’nin tecrit hücrelerinde yaşamını sürdürüyorlar.

Bugün burada tarihi tecrübeler de dayanarak şunları söylemek istiyoruz: Türkiye coğrafyasında yapılan katliamları görmemiz için bir yüzyıl daha beklemeye vaktiniz olabilir. Ama umarız ki; başta komünistler, sosyalistler ve ilerici tüm güçler olmak üzere, Avrupa halkları bir yüz yıl sonra bunlar üzerinde düşünme fırsatını size tanımaz, kendi geleceklerini kendilerinin belirlediği baskısız, sömürsüz, özgür bir toplum projesini gerçekleştirirler.

Yine şu gerçeğe bütün varlığımızla inanıyoruz; başta faşist Türk devleti olmak üzere bölgedeki diğer gerici-faşist-devletler döktükleri kanda boğulacaklardır. Bölge halkları yüzyıllardır süren “kölelik” zincirini kıracaklardır. Ezilen halkların kardeşliği temelinde daha özgür daha demokratik toplumlar yaratacaklardır. Bugünde bunun işaretleri görülmektedir. Yapılan tüm saldırılara, katliamlara karşın emperyalistler ve suç ortakları özledikleri o dikensiz gül bahçesini yaratmayacaklardır.

TÜRK DEVLETİNİN NİTELİĞİ, DEVRİMCİ SAVAŞIMI ZORUNLU KILAR

Türkiye Cumhuriyeti, esas olarak komprador büyük burjuvazisi ve toprak ağalarının önderliğinde Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinden kurulmuştur. Türk egemen sınıfları bu kuruluş sürecine büyük bir anti-emperyalist misyon yüklemektedirler. Oysa gerçek olan, sözü edilen "Milli Kurtuluş Savaşının" güdük bir anti-emperyalist niteliğe sahip olduğudur. Türkiye Cumhuriyeti emperyalistlerle bağımlılık ilişkisi içinde kurulmuştur. Emperyalizme bağımlılık, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere, ezilen Kürt Ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere düşmanlık, Türk Devleti'nin kuruluş felsefesinin temelini oluşturur.

Daha TC kurulmadan, 1915 yılında Ermeni Soykırımı gerçekleştirilmiştir. TC kurulduğu andan itibaren başta Kürt Ulusu olmak üzere, diğer tüm azınlık milliyetlere karşı "Ne Mutlu Türküm Diyene", "Bir Türk Dünyaya Bedeldir" ırkçı felsefesinin özü ile yaklaşmıştır. Bugün izlenen Türk-İslam Sentezi politikasının ideolojik zemini TC'nin kuruluş sürecine dayanmaktadır.

Çünkü; Kemalistlerin laiklik söylemi bugün olduğu gibi dün de gerçek laiklikten uzaktı. Kemalistlerin özünde dinle bir problemi olmamıştır. Ermeni Soykırımı sürecinde yoksul Müslüman halkı bu kirli pratiğin bir parçası yapmak için din faktörünü kullanan ve bu süreçte aktif olarak katılan kadroların bir bölümü daha sonra Kemalist iktidarın kuruluş sürecinde yer almıştır. Bundan dolayıdır ki; devlet terörü Kemalist Cumhuriyet'in kuruluşuyla özdeşdir. Nitekim, Cumhuriyet kurulduktan sonra Türk hakim sınıfları ekonomik talepler için greve giden demiryolu işçilerinin kanını akıtmakta gecikmemiştir. Batılı emperyalist devletlerinin güvenini kazanmak için komünistleri tutuklamak da ve katletmek de tereddüt etmemiştir. Tabii ki bu tek başına emperyalistlerin güvenini kazanmakla açıklanacak bir sorun değildir. Bu tarz bir değerlendirme eksik bir değerlendirmedir. Kemalistlerin Komünistlere düşmanlığı sınıfsal niteliklerinin bir gereğidir. Çünkü Kemalist hareket anti-komünist bir hareketti. Kemalizm demek, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere karşı düşmanlık demektir. Kemalizm demek başta Kürt Ulusu olmak

üzere, diğer tüm azınlık milliyetlere karşı ırkçılık, katliam ve sürgün demektir. Türkiye Kürdistanı'nda Kürtler en büyük katliamlara Kemalist iktidarı döneminde uğramıştır. 1938'de gerçekleştirilen Dersim Katliamı'yla, faşist Kemalist iktidar Kürt coğrafyasını adeta ıssız bir çölü dönüştürdü. Asimilasyonla Türkleştirme politikaları, okullar ve karakollar vasıtasıyla Kürt coğrafyasının en ücra köşesine kadar götürülmüştür. Diğer bir ifadeyle Asimilasyon Politikası silahların gölgesinde bir devlet politikası olarak sürmüştür. Kürtlerin dışında kalan diğer azınlıklar sürgünlerle-kıyımlarla sindirilip etkisizleştirilmiştir. Zayıf olan Devrimci ve Komünist Hareket ise, tamamen etkisiz kılınmıştır. Devrimci güçlere karşı provokasyonlar tertipleyip, tutuklamalar gerçekleştirilmiştir. Dönemin egemen sınıf sözcüleri; "Eğer bu ülkeye komünizm gelecekse, onu da biz getireceğiz." demişlerdi. Hatta Sovyetler Birliği'nde destek almak için sahte bir Komünist Partisi kurmuşlardı. İkiyüzlülük, ezilen halklara düşmanlık, tüm egemen sınıfların ortak karakteridir. Hitler'in, Atatürk'e etkilenmesi tesadüf değildir. Sınıf kardeşliklerinin kader birliğidir.

Kemalistler burjuva muhalefetinin oluşmasına dahi izin vermemiştir. Hiç şüphesiz bir de çok egemen sınıf partisinin olması o ülkenin demokratik bir ülke olduğu anlamına gelmez. Burjuva parlamentoların varlığı emperyalizm ve proleter devrimler çağında süren faşist diktatörlükleri ve gerici yönetimleri maskeleyen bir işleve sahiptir. Nitekim Türkiye'de defalarca askeri darbelerle bu kurumun kapısına kilit vurulmuştur. Bugün ise parlamento çoğunluğunu elinde bulunduran AKP, sarayda oturan Tayyip Erdoğan'ın oyuncağı konumundadır. Sarayda talimat verilir, parlamentoda eller kaldırılır.

Hiç şüphesiz Türk Devleti'nin çok partili sisteme geçişini de etkileyen iç ve dış faktörler vardı. Dış faktörler olarak 1917 yılında Rusya'da gerçekleşen Ekim Devrimi ve Ekim Devrimi'nden sonra başta Çin Devrimi olmak üzere birçok ülkede Demokratik Halk Devrimleri ve sosyalist devrimler gerçekleşti. Sosyalizme sempati giderek arttı. Özellikle sömürge ve yarı sömürge ülkelerde gelişen sosyal ve ulusal kurtuluş savaşları geniş yığınları etkileyen bir dalgaya dönüştü. Bu hem emperyalist-kapitalist merkezlerde hem de sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki gerici ve faşist yönetimleri derin bir korkuya itti. Egemen sınıflar, kendi ülkelerindeki iç muhalefeti bastırmak için bir yandan tıpkı bugün olduğu gibi devlet terörüne baş vururken, diğer yandan biriken devrimci öfkenin radikal devrimci kanallara akmasını önlemek için reformist sol kanalların açılmasına kısmen yol verdiler. Yine sorunların çözüm merci olmaktan çok sorunları etkileyen, demokrasi söylemiyle yığınları uyutan burjuva parlamentolarında daha fazla burjuva feodal partilerin boy göstermesine olanak sağlandı. Hak arayan, demokrasi ve özgürlük mücadelesine yönelen yığınlar adres olarak parlamento gösterildi. Dikkatler bu yöne yöneltildi.

Fakat burjuva anlamda dahi bir demokrasi geleneği olmayan, feodal toprak ağalarının siyasal iktidarda varlığı güçlü bir şekilde hissedilen 1950 ve 1960'lar Türkiye'sinde, kısmende olsa demokratik bir ortamın yaşamın tesis edilmesi mümkün değildi. Nitekim de olmadı. Egemen sınıfların iç iktidar mücadelesi sonucunda, askerlerin gücüne yaslanan Kemalist klik, ilk darbesini gerçekleştirerek; ülkenin Başbakanı ile birlikte iki bakanını idam sehпасına gönderdiler. Bu anlamıyla Türk Devleti 20.yüzyılda kendi Başbakanını- Bakanlarını idam eden istisnai ülkelerden biridir. İdam gerekçesi olarak ileri sürülen hırsızlıkların, yolsuzlukların mevcut politikacıların şahsında yaşandığı bir gerçektir. Tıpkı bugün olduğu gibi; Tayyip Erdoğan başta olmak üzere bir çok burjuva politikacısının hırsızlıkları-arsızlıkları-yolsuzlukları ne kadar gerçekse- ki gerçek. Adnan Menderes ve arkadaşları da bir o kadar bu çürümüş sistemin bir parçasıydılar. Ancak karar vericilerinin esas amacı iç iktidar mücadelesinde rakiplerini saf dışı bırakmaktı. Yolsuzlukla, hırsızlıkla mücadele değildi.

Bugünde Tayyip Erdoğan ve Bakanlarının hırsızlıkları, yolsuzlukları bütün belgeleriyle birlikte kamuoyuna yansıtıldı ve kamuoyuna yansıyan bilgiler hayali değil, gerçektir. Diğer bir

ifadeyle faşist Türk Ordusu'nun darbe girişimi ne kadar gerçekse, Erdoğan ve suç ortaklarının hırsızlıkları da bir o kadar gerçek.

Ama bugün mevcut olan güçler dengesi Tayyip Erdoğan'ın lehine olduğu için hapishaneye giden o değil, rakip klikteki kimi unsurlar oldu. O bütün hırsızlıklarıyla, yolsuzluklarıyla, Faşist Türk Devleti'nin sözcülüğünü yapıyor.

Türk hakim sınıfları arasındaki iç iktidar mücadelesi her dönem sürmüştür ve sürmeye de devam edecektir. Bu ancak bu kokuşmuş sistemin Demokratik Halk Devrimi'yle yıkılmasıyla mümkün olabilir. Başka bir gerçek ise; sorun başta proletarya olmak üzere ezilen halkların ve ulusların mücadelesi olunca, tüm egemen sınıf klikleri aynı safta yer tutmaktadır. Nitekim dünyada daha güçlü bir sol dalganın estiği bir dönemde, Türkiye topraklarında da sistem içi reformist solun yanı sıra sisteme alternatif TKP/ML gibi Marksist-Leninist-Maoist partilerin ortaya çıkmasına da yol açmıştır. Ülkemizde daha başka radikal devrimci örgütler 1968 yılından sonra boy vermeye başlamıştır. Ülkemizdeki bu hareketleri ve devrimci gelişmeler kesinlikle uluslararası gelişmelerden bağımsız olmamıştır.

Söz konusu tarihi koşullarda Avrupa'da başlayan gençlik hareketleri, Amerikan Emperyalizmine karşı Vietnam halkının kazandığı zafer, Çin'de gerçekleşen Büyük Proleter Kültür Devrimi, Türkiye topraklarında Devrimci ve Komünist Hareketin şekillenmesinde önemli bir rol oynamıştır. Keza Türkiye topraklarında ise; yaşanan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, köylü hareketleri, feodal-burjuva parlamentosunun ortaya çıkan tarihsel işlevsizliği, Devrimci ve Komünist Hareketi geleneksel sol düşünüş ve hareket tarzını sorgulamaya yöneltmiştir. TKP/ML esas olarak bu sorgulama süreci içinde sistemden ideolojik planda kopuşu sağlamıştır. Başta Kürt Ulusal Sorunu olmak üzere, Kemalizm vb. bir çok temel sorunda proleter düşünüş tarzına uygun bir çözümleme ve bu çözümlemeye uygun bir pratik hat içine girmiştir.

Tüm bu gelişmelere karşı, Türk Devleti'nin yanıtı, yine Askeri Darbe olmuştur. 1968 yılından itibaren Devrimci ve Komünist Harekete karşı, karşı devrimci terörü tırmandıran faşist Türk Devleti, 12 Mart 1971 Askeri Darbesi'yle birlikte devlet terörünü daha bir üst boyuta çıkarmıştır. 1925 yılında Kürt Direnişinin önderi Şeyh Said ve arkadaşlarını Amed'de idam sehпасına kuran zihniyet, yeniden bu sehpayı THKO'lu Devrimci Önderleri için Ankara'da kurmuştur. THKP-C önderi Mahir Çayan ve arkadaşlarını Kızıldere'de, TKP/ML'nin kurucusu ve önderi İbrahim Kaypakkaya'yı ise, işkence tezgahlarında katletmiştir. Ev baskınlarında, sokaklarda kurşunlanan devrimcilerin yanı sıra sayısızca yazar, sanatçı, devrimci, komünist ve yurtsever Kürt tutuklanmıştır. Yani olağanüstü mahkemeler, olağanüstü kararlarla onlarca devrimcinin uzun yıllar hapishanede kalmasına neden olmuştur.

Ama tüm bu baskılara rağmen işçilerin-emekçilerin, yurtsever Kürt güçlerinin demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi durdurulamamıştır. 1974 yıllarından sonra yeniden güçlü bir devrimci hareketin gelişmesine neden olmuştur. Çünkü, siyasal baskılar, ifade ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller karşıtı üretiyordu. Tarihe baktığımızda şunu görüyoruz: Zulüm ve zorbalık ya kölelik ilişkisi yaratır, yada direniş üretir. Bu tarihsel süreçte bizim topraklarımızda direniş üretti. Direniş yalnız hak alma bilincini geliştirmede, aynı zamanda düşünsel planda özgürleşmenin yolunu açtı. Türkiye gibi muhafazakar ve otoriter yapının olduğu, dinci gericiğin yığılı sarıp sarmaladığı bir ülkede, önemli derecede diyebileceğimiz bir aydınlanma hareketi gelişti. Bu durum hem Türk hakim sınıflarını hem de emperyalist efendilerini telaşa düşürdü. İşte tam da böylesi bir süreçte egemen sınıflar ve emperyalistler Devrimci mücadeleye karşı her türlü ahlaksız ve kurnalsız yöntemi bir kez daha devreye soktular.

Ülke içinde kontr-gerilla eylemleri, devletin illegal militarist güçleri tarafından desteklenen sivil faşistlerin ardı arkası kesilmeyen sokak cinayetleri gerçekleşti. Bugün faşist Türk Devleti'nin

sözcüsü olan Erdoğan'ın mezhepsel temeldeki kışkırtmaları o tarihi süreçte devletin illegal güçlerindeki teşvikiyle çeşitli bölgelerde alevi mezhebine mensup halkımıza karşı sivil katliamlara dönüştürüldü. Yani Tayyip Erdoğan'ın bugün yapmış olduğu açıklamaların Türkiye coğrafyasında acı tecrübeleri vardır. Erdoğan bu acı tecrübelerden hareketle zulüme uğrayan bu kesimlere yeniden gözdağı vermeye çalışmaktadır. Keza mezhep çelişkilerini kullanarak suni mezhebine mensup halkımızın ağırlıkta olduğu bir ülkede, iktidarını sağlamlaştırmayı hedefliyor. Din-mezhep çelişkisi bu güçler için egemenliklerini sürdürmenin bir aracıdır. Kitleler egemen sınıfların bu yönlü propagandalarının arkasında yatan gerçeği kavramadığı müddetçe, onların kurmuş olduğu tuzakta rol almaktan kurtaramazlar. Bugün bölgesel çapta da Suudi Arabistan, İran ve Türkiye gibi ülkeler bu yönlü tuzakların peşinde. Bölgesel çıkarlar, sözü edilen devletleri bu hain politikaların uygulanmasına sevk ediyor. Bunun için nesnel bir zeminin olması da bir başka gerçektir.

Türk Devleti, emperyalist efendilerinin ülkedeki ve bölgedeki çıkarlarına en iyi şekilde hizmet etmesi için öncelikle ulusal ve sosyal kurtuluş güçleri olmak üzere her türlü muhalefeti bastırması gerekirdi. Bundan dolayıdır ki, ABD emperyalizminin desteği ve onayıyla 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi gerçekleştirildi. Bu darbe aynı zamanda Avrupalı emperyalistlerin nezdinde de sevinçle karşılanmıştır. Bu desteği arkasına alan faşist generaller, sınırlı da olsa var olan demokratik hak ve özgürlüklerin tümünü ortadan kaldırdılar. Yeniden idam sehpalarını kurdular. Sokaklarda, dağ başlarında infazlar gerçekleştirdiler. Televizyonları-gazeteleri Askeri Cuntacıların felsefesine uygun olarak tekleştirdiler. Tüm aykırı sesler "vatan haini" ilan edildi. Her türlü grev yasaklandı. Hak arama mücadelesi "ülkenin birliğini ve bütünlüğünü bozan" yıkıcı bir faaliyet olarak görüldü. En büyük baskılarda hapishanelere konulan binlerce yurtsever, devrimci, demokrat, aydın ve komüniste uygulandı. Hapishanelerde ilerici insanlık adına var olan tüm değerler ayaklar altına alındı. Askeri darbenin olağanüstü mahkemeleri, işkenceli sorgularda zorla alınan ifadeleri, tüm yargılamalarda vazgeçilmez kanıt olarak kullandı. Bu olağanüstü mahkemelerin verdiği kararlar, yalnızca haksız yere yüzlerce devrimcinin hapishanelerde kalmasına neden olmamıştır. Bu kararlarla yaşamlarının daha sonraki süreçleri de ipotek altına alınmıştır. Tek tek bireyler şahsında yeni yargılamalar gündeme gelirken, bu olağan üstü süreçlerdeki kararlar referans olarak alınmıştır. Tabiki 12 Eylül'ün yıkımları yalnız bununla sınırlı değildir.

Baskı politikalarıyla ülkede adeta bir çöl sessizliği yaratılmıştır. Bu sessizlik ortamında işbirlikçi büyük burjuvalar ve toprak ağaları servetlerine servet katmıştır. Emperyalist tekellerin uluslararası kurumu olan İMF'nin öngördüğü ekonomik reçeteler acımasız bir biçimde uygulanmıştır. Serbest piyasa ekonomisi adı altında her türlü hırsızlığa, yolsuzluğa ve ahlaksızlığa meşruluk kazandırılmıştır. Dönemin Başbakanı ve sonrada Cumhurbaşkanı olan Turgut Özal, bu çürümeyi ve yozlaşmayı "Benim vatandaşım işini bilir" şeklinde formüle etmiştir. Bugün Sarayda yaşayan Erdoğan ve çetesi "Bu işini bilen" hırsızlık ve ahlaksızlık felsefesinin sürdürücüleridir. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın en büyük yıkımı, toplumun yoksul kesimlerini de önemli oranda içine alacak şekilde düşünsel-ahlaksal düzeyde yaratmış olduğu tahribattır. Düşünsel düzeydeki yıkımlar emekçiler cephesinde hak arama, bu uğurda bedel ödeme bilincini zayıflattı. Ezilenlerin hem düşünsel hem de pratik bakımdan dayanışma duygularını yok etti. Bencil, bireyci ve önemli oranda dinsel gericiliğin etkisi altına giren bir toplum gerçeği ortaya çıktı. Bugün Kürt Halkının haklı ve meşru mücadelesine karşı yaşanan kayıtsızlığın boyutunun bu denli derin olması, geniş emekçi yığınları da etkisi altına alan bu düşünüş tarzından bağımsız değildir. Sistemdeki çürüme yığınların önemli bir bölümünü de düşünüş tarzını sakatladı.

Aradan otuz altı yıl geçmesine rağmen 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'nin icraatları esas olarak devam ediyor. Çünkü; Türkiye hala 12 Eylül Askeri Darbecilerin 1982'de yapmış oldukları Anayasa ile yönetiliyor. Tayyip Erdoğan ve çetesi bu Anayasa'dan aldıkları güçle parlamento

çoğunluğunu elinde bulunduruyor. Bu Anayasa'dan aldığı güçle tüm muhalif ve alternatif güçlere karşı devlet terörünü uyguluyor. Türk Devleti'nin sözcüsü olan bu iki yüzlü sahtekar seçim süreçlerinde miting meydanlarında 12 Eylül Askeri Cuntası başta olmak üzere, tüm darbeleri teşhir ediyor, hatta darbelere karşı mücadele ettiğini söylüyor. Ama onbeş yıla yakın bir süredir, bu yasalarla ülkeyi yönetiyor. Bu yasalardan aldığı güçle, kendi burjuva parlamentosunu da işlevsizleştirerek her şeyi sarayda idare ediyor. Tekçi zihniyet bugün sarayla bütünleşmiş durumdadır. Tabiki uygulanan politikalar bir devlet politikasıdır.

Hakkımızda hazırlanan iddianame ve belgelere baktığımızda Federal Savcılık sorununun nedenleriyle hiç ilgilenmiyor. Bazı sonuçlardan hareketle yargılama gerekçesi olarak iddialar ileri sürüyor. Söz gelimi; Federal Savcılık durmadan "Yabancı Terör Örgütü" diyor. Ama bir türlü yabancı devlet teröründen söz edemiyor. Yıllardan beridir devlet terörüne maruz kalan bizlerin haykırışına kulak tıkıyor. Haklı olarak sormak istiyoruz: Bugün hırsızlığıyla, katilliğiyle bilinen ve yeni yılda bir Alman gazetesi tarafından geleceğin tehlikeli üç politikacısından biri olarak gösterilen Türkiye'deki devlet terörünün sözcüsü-uygulayıcısı Tayyip Erdoğan hakkında bir dava açmayı düşünmüyor musunuz? Yani yabancı devlet terörünü de yargılama diye bir hedefiniz var mı? Yoksa devlet çıkarlarınız buna elvermiyor mu? Görünen o ki; kardeş apartmanda oturuyorsunuz. Sadece daire numaralarınız farklı.

Şu bir gerçek; yargı bağımsızlığından söz edenler, uygulanan devlet terörünü yargılamayı hayal ettikleri andan itibaren, gerçek adaleti uygulama yolculuğuna başlamışlar demektir. Kimi zaman uluslararası planda bu türden yargılanmaların gündeme gelmesi tamamen dönemsel ilişkilerin ve çıkarların gereğidir.

Türkiye'de insan hakları ihlalleri, işçi cinayetleri, kadın cinayetleri, işsizlik vb. konularda ortaya çıkan tüm veriler bizim haklı ve meşru bir mücadele içinde olduğumuzun somut kanıtları niteliğindedir.

İş "kazaların"ndan dolayı 2011 yılında 1700 işçi, 2012 yılında 878 işçi, 2013 yılında 1235 işçi, 2014 yılında 1886 işçi, 2015 yılının ilk altı ayında ise 794 işçi yaşamını yitirmiştir. Ki, tüm bu ölümler kaza değil, cinayettir. Çünkü işçiler iş güvencesinden, sağlığından yoksun çalıştırılıyorlar. Keza Taşeronluk Sisteminin oturtulduğu bir ülkede bu cinayetlerin işlenmesi kaçınılmaz hale geliyor. Sorun yalnız iş güvencesinden yoksunluk sorunu da değildir. Asgari ücretlerin 290 Euro olduğu bir ülkede yokluk-yoksulluk çalışan emekçilerin günlük yaşamının bir parçasıdır artık. Bugün Türkiye'de yaşanan da budur. Yine kağıt üzerinde sendikal hak ve özgürlüklere dair yazılan hakların, sosyal pratikte bir karşılığı yoktur. Örgütlü değil, örgütsüz hak arayan değil, itaat eden bir toplum projesi, anti-demokratik yasalar ve dizginsiz devlet terörüyle uygulanmaktadır.

Kadın cinayetleri, 2011 yılında 257 kadın, 2012 yılında 165, 2013 yılında 214, 2014 yılında 281, 2015 yılı Ağustos ayına kadar 160 kadın (Yıl sonunda bu rakamın iki katına yakın bir sayıya ulaşması pekala mümkündür) Toplamda ise 1077 kadın katledilmiştir. Bu rakamlar içinde, işlenen siyasal kadın cinayetleri yok. Özellikle 2015 yılının sonu ve 2016 yılı itibariyle Kürt kentlerinde militarist güçler tarafından bir çok kadın devrimci katledildi. Bunun yanı sıra çatışma bölgesinde yaşayan bir çok Kürt kadını da estirilen dizginsiz devlet teröründen dolayı kurşunlara hedef oldu. Keza gözaltında yaşanan taciz-tecavüz olayları da sık sık yaşanmaktadır. Hiç şüphesiz kadınlara dönük tüm bu saldırıların temelinde erkek egemen bakış açısı yatıyor. Bu karşı devrimci pratiğin arkasında yatan ideolojik, ekonomik nedenler görülmezse, bunları önleyecek mücadele yöntemleri de geliştirilemez. Nitekim toplumda dini ve siyasal gericiliğin etkisi derinleştikçe, ekonomik krizden kaynaklı yoksulluk ve sefalet arttıkça, kadın cinayetleri de artmaktadır. Kadınların sosyal yaşamdaki etki alanları da daralmaktadır. Özellikle emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan geri ülkelerde kadınlara dönük tüm bu saldırılar daha acımasız bir biçimde yaşanıyor.

Çocuk cinayetleri, 2011 yılında 31 çocuk, 2012 yılında 20, 2013 yılında 1, 2014 yılında 4 ve 2015 yılının ortalarına kadar 19 ve toplamda ise 75 çocuk katledilmiştir. 2015 yılının son aylarına doğru bazı Kürt yerleşim alanlarında artan devlet terörüyle birlikte çocuk cinayetlerinin sayısı giderek daha da arttı. Aşağıda sunacağımız örnek Türkiye'de ve özellikle Kürt kentlerinde uygulanan devlet terörünün boyutunu gösterecek niteliktedir. Cizre'de sokağa çıkma yasağından dolayı polis tarafından öldürülen çocuğun cesedi buz dolabına konularak bekletilmiştir. Cenazenin gömülmesini sağlamak için öldürülen çocuğun annesi eline beyaz bayrak alarak sokağa çıkmıştır. Çocukta, kadında olsa sokağa çıkan ölecek, zihniyetinin günümüzdeki en aktif temsilcisi devletin başı olan Tayyip Erdoğan'dır.

Tüm bu gayri insani uygulamalara karşı biz sosyalistlerin-devrimcilerin mücadele etmesinin suç olduğunu düşünmüyoruz. Bilakis ahlaki ve devrimci bir görev olduğunu düşünüyoruz. Böylesi bir ülkede ya zulümden yanasın, ya da karşısındasın. Biz devrimciler, sosyalistler her zaman baskıya, sömürüye ve zulme karşı olduk. Olmaya da devam edeceğiz. Dahası böylesi bir ülkede insanlaşmanın yolu devrimcileşmekten geçer. Ve devrimcilik bir yaşam tarzı olur.

Bugün burada yargılanmamızın nedeni de budur. Yani biz ülkemizi yöneten hırsızlara hırsız, katillere katil dediğimiz için buradayız. Kadın, genç, çocuk, yaşlı demeden başta Kürt coğrafyası olmak üzere, hergün cinayet işleyen, yargısız infazlar yapan faşist Türk Devleti'ne karşı mücadele ettiğimiz için buradayız. Emperyalist işgallere, haksız savaş kışkırtıcılığına karşı mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu savunduğumuz için buradayız. Başta Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı olmak üzere, tüm azınlık milliyetlerin, mezheplerin ulusal, demokratik taleplerini, inanç ve vicdan özgürlüğünü savunduğumuz için buradayız. Ve şunu da çok açık olarak ifade ediyoruz: Başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen halklara, uluslara karşı işlenen suçları ortaya koymamızı ve bu uğurda mücadele eden sosyalist ve devrimcileri hiçbir mahkeme kararı ve tecritli hücre yaşamı engelleyemedi. Aleyhimize vereceğiniz kararlar asıl suçlu olan emperyalistlerin ve suç ortaklarının suçlarını gizlemeye yetmez-yetmeyecektir. Onlar er ya da geç ezilen halklara karşı işledikleri suçların hesabını başta Enternasyonal Proletarya olmak üzere tüm ilerici insanlığa verecektir. Bundan şüphesi olanlar tarihe baksınlar.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI !

Bizim için dünya bir vatandır. Baskı, sömürü ve zulmün olduğu her yerde direnmek bir haktır. Bu anlayış temelinde biz sosyalistler Türkiye coğrafyasında, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesine katıldık. Bundan dolayı aylarca işkence gördük. Yaşamımızın önemli bir bölümünü Türkiye hapishanelerinde geçirdik. Hapishaneden çıktıktan sonra da süren baskılardan dolayı, doğup-büyüdüğümüz toprakları terk etmek zorunda kaldık. Uluslar arası sözleşmelerden kaynaklanan bazı haklara dayanarak Batı Avrupa'nın farklı ülkelerinde iltica talebinde bulunduk. Taleplerimizin kabulü, Türkiye topraklarında uğradığımız zulmün ve yaşamımızın bir tehdit altında olduğu gerçeğinin kabulü anlamına geliyor.

Ama sorun emperyalist çıkarlar olunca, gerçeklere hürmet etme değil, onlarla savaşıma pratiği devreye giriyor. Biliyoruz, bu bir sınıfsal tutumdur. Ezenler ve ezilenlerin arasında süren mücadelenin kaçınılmaz bir sonucudur. Davamızda görüldüğü gibi aslında yargılanmaya çalışılan ezilen halkların haklı ve meşru mücadelesidir. Tarihi tecrübelerden biliyoruz ki; emperyalistler ve işbirlikçileri aynı bataklıkta ürüyorlar. Dünyanın neresinde olursa olsun bu bataklığı kurutma mücadelesi veren komünistler-devrimciler-yurtsever güçler onlar için yok edilmesi-tutuklanması gereken düşmanlardır. Dolayısıyla Alman emperyalist burjuvazisininin Türkiye ve Türkiye

Kürdistanlı devrimcileri tutuklaması asla şaşkıncı değildir. Faşist Türk Devleti T.Kürdistanı'nı kan gölüne dönüştürürken, her an yanında Angele Merkel'in sıcak dostluğunu hissetmesi, uluslar arası emperyalist burjuvazisinin ve uşaklarının karşı devrimci bir dayanışmasıdır.

Avrupalı yoldaşlar! Devrimciler, demokratik hak ve özgürlükler uğruna mücadele eden tüm ilerici güçler!

Emperyalistler ve dünya gericilerinin saldırıları ortaktır. Bunun onlarca örneğini tarihte okuduk, tanıklık yaptık-yapmaya da devam ediyoruz. Aynı zamanda tüm bu saldırılara karşı başta komünistler olmak üzere tüm ezilen halkların ortak direnişi de tarihi sayfalarında, hafızasında bir bayrak gibi dalgalanmakta. Bugün yeniden böylesi tarihsel bir görevle karşı karşıyayız. Emperyalistlerin ve gericilerin saldırıları sınır tanımıyorsa, bizim direnişimizde sınır tanımamalıdır.

Emperyalizm ve dünya gericiliğine karşı birleşmeliyiz. Tüm dünya halklarının barış içinde kardeşçe yaşayabilecekleri bir dünya ancak emperyalizmin ve dünya gericiliğinin tarih sahnesindeki varlığının son bulması ile mümkün olabilir.

Başta işçi sınıfı olmak üzere Avrupa ülkelerindeki tüm emekçiler! Yanı başımızda bulunan Ortadoğu ve yakın çevresi büyük bir yıkımla karşı karşıyadır. Bu yıkımın yaratıcıları emperyalistlerdir. İŞİD vb. dinci-karşı devrimci odakların ortaya çıkmasının esas sorumlusu da emperyalist burjuvalardır. Onların dizginsiz sömürsü, aç gözlülüğü bölgede bir yoksulluk depremini yarattı. Düşünüş tarzı bakımından ortaçağ karanlığında beslenen bu karşı devrimci örgütler, bu yoksulluğun-çaresizliğin yaratmış olduğu yıkıntılar arasında güç toplayabiliyorlar. Afganistan ve Irak'ı işgaliyle başlayan süreç bugünkü bu tablonun oluşmasına zemin hazırladı.

Bu gerçekleri görmeliyiz. Bugün daha çok Müslüman halklarla kardeşliği-dayanışmayı savunmalıyız. Her türlü ırkçı-faşist hareketlere, emperyalist saldırganlığa karşı "**Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşin!**" şiarını daha bir yükseltmeliyiz.

Dini, milliyeti ne olursa olsun, bütün ezilen halklar kardeştir. Bugün egemen güçler bizleri dinsel-mezhepsel, bölgesel temelde bölmeye, birbirine düşman etmeye çalışıyorlar. Bu oyuna gelmemeliyiz. İŞİD denilen karşı devrimci çetenin Paris'te, Belçika'da patlattığı haince bombalara nasıl karşı çıkıyorsak, Suriye'de, Irak'da ABD öncülüğünde emperyalist güçlerin bıraktıkları bombalara da karşı çıkmalıyız. Şehirleri, kasabaları yok etmenin mantıklı bir açıklaması olamaz. Unutmayın ki; bugün kapılarınıza dayanan yüz binlerce göçmenin ana nedeni de, emperyalistlerin bu ülkelerde yaratmış olduğu yoksulluk ve yıkımların doğal bir sonucudur. Dolayısıyla göçmenlere dönük yürütülen tüm saldırılara karşı durmak en başta Avrupalı ilerici güçlerin ve emekçilerin görevidir.

Temuz 2016
Müslüm Elma

İÇİNDEKİLER

İBRAHİM KAYPAKKAYA İŞKENCEDE KATLEDİLDİ

“AMAÇ” OLARAK "CİNAYET İŞLEME" SAFSATASI

"YABANCI TERÖRİST ÖRGÜT" İDDİASI

BAĞIMSIZ YARGI MASALI

ORTAM DİNLENMESİNE DAİR BİR KAÇ SÖZ

BİZE AÇILAN DAVA FAŞİST TÜRK DEVLETİNE YAPILAN BİR HEDİYEDİR

EMPERYALİZM VE ORTADOĞU

GÖÇMENLERE KARŞI DUVARLAR ÖRÜLÜYOR

EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEMİN “USLU” ÇOCUKLARI

SAĞCILAR CİNAYET İŞLEMEZ

KÜRT SORUNU

TÜRK DEVLETİNİN NİTELİĞİ, DEVRİMCİ SAVAŞIMI ZORUNLU KILAR

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI !